DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ODBUDOWY

WARSZAWA — Nr 4 — 19 SIERPNIA 1946

TREŚĆ:

50

DEKRET

z dnia 31 maja 1946 r.

o szczególnym sposobie uiszczania należności z tytułu dodatkowej subskrypcji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Osoba, która subskrybowała Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. w wysokości odpowiadającej zaleceniom właściwego Obywatelskiego Komitetu Pożyczki, może przy zgłoszeniu dodatkowej subskrypcji uiścić zadeklarowaną dodatkową kwotę pożyczki częściowo równowartością opiewających na jej nazwisko kwitów depozytowych na zdeponowane banknoty b. Banku Emisyjnego w Polsce lub marki niemieckie.

2. Kwitami depozytowymi w rozumieniu ust. 1 są kwity, wystawione na podstawie przepisów dekretów:

a) z dnia 23 października 1944 r. o wycofaniu z obiegu marki niemieckiej na obszarze województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 43),

b) z dnia 6 stycznia 1945 r. o deponowaniu i wymianie banknotów Banku Emisyjnego w Polsce (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 2),

c) z dnia 5 lutego 1945 r. o deponowaniu i wymianie marek niemieckich na terenach Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolonych spod okupacji po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 17),

d) z dnia 5 lutego 1945 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych postanowień dekretu z dnia 6 stycznia 1945 r. o deponowaniu i wymianie banknotów Banku Emisyjnego w Polsce na obszary Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolone po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 18).

3. Przepis ustępu pierwszego stosuje się odpowiednio do prawnych następców osób, na których imię opiewają kwity depozytowe.

Art. 2. Przy ustalaniu równowartości kwitów depozytowych przyjmuje się jeden złoty b. Banku Emisyjnego w Polsce równy 1 zł, a dwie marki niemieckie równe 1 zł.

Art. 3. Przy uiszczaniu dodatkowo zadeklarowanej kwoty pożyczki częściowo równowartością kwitów depozytowych (art. 1) zachowany będzie następujący stosunek wpłaty kwitami depozytowymi do wpłaty gotówkowej:

1) przy równowartości kwitu depozytowego do zł 5.000 wpłata gotówkowa powinna wynosić co najmniej uzupełnienie tej równowartości do sumy, podzielonej przez 500;

2) przy równowartości kwitu depozytowego ponad zł 5.000 zachowany będzie stosunek wpłaty gotówkowej do równowartości kwitu depozytowego według następującej tabeli:

Przy równowartości kwitu depozytowego	Wpłata gotówkowa do najmniej		Dodatkowa wpłata gotówkowa dla zaokrąglenia łącznej kwoty równowartości kwitu depozytowego i procentowej wpłaty gotówkowej do sumy podzielnej przez:
ponad zł 5.000 — do zł 10.000	10%	równowartości kwitu depozytowego	1.000
„ „ 10.000 — „ „ 20.000	20%		2.000
„ „ 20.000 — „ „ 60.000	30%		2.000
„ „ 60.000 — „ „ 100.000	40%		2.000
ponad zł 100.000	50%		2.000

Art. 4. 1. Instytucje: publiczno - prawne, użyteczności publicznej, społeczne i kredytowe mogą uiścić dodatkowo zadeklarowane kwoty pożyczki w całości kwitami depozytowymi, bez względu na wysokość subskrybowanej pożyczki, jednakże z dopłatą gotówkową, uzupełniającą równowartość kwitów depozytowych do sumy, podzielnej przez 2.000.

2. Obligacje pożyczki, przypadające tym instytucjom w myśl ustępu poprzedzającego będą złożone do depozytu w Narodowym Banku Polskim na rzecz subskrybenta i wydane mu po upływie lat 3 od dnia złożenia do depozytu. Obligacje te mogą być podjęte wcześniej w przypadku wylosowania ich do umorzenia.

Art. 5. 1. Wpłaty gotówkowe (art. 3) mogą być na wniosek subskrybenta rozłożone na miesięczne raty, przy czym ostatnia rata powinna być wpłacona najpóźniej do dnia 5 września 1946 r.

2. Jeżeli subskrybent nie uiści w terminie, wskazanym w ustępie poprzedzającym, wszystkich rat, wówczas wpłaty, wniesione na poczet subskrypcji, ulegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21 poz. 137 z dnia 31 maja 1946 r.).

51

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o państwowym planie inwestycyjnym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Inwestycjami w rozumieniu niniejszego dekretu są wszelkie nakłady gospodarcze, powodujące wzrost lub zachowanie trwałych dóbr produkcyjnych (wytwórczych), bądź dóbr trwałego użytkowania, a w szczególności nakłady związane z:

a) podstawowymi urządzeniami gospodarczymi,
b) budownictwem użytkowym i mieszkalnym,
c) nowymi urządzeniami produkcji dóbr i usług,
d) remontem kapitalnym i zabezpieczeniem istniejących urządzeń produkcyjnych,
e) uzupełnianiem urządzeń produkcyjnych i renowacją zużytych,
f) nabyciem patentów i licencji oraz udziałów w nowotworzonych przedsiębiorstwach,
g) pracami wstępnymi do inwestycji, które mają być wykonane w następnym okresie,
h) gromadzeniem specjalnych długotrwałych zapasów surowców, półfabrykatów i środków produkcji.

2. Rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i z właściwymi ministrami określi, jakiego rodzaju remonty uważane są za kapitalne i jakie prace mają charakter wstępny do przyszłych inwestycyj.

Art. 2. 1. Państwowy plan inwestycyjny obejmuje następujące inwestycje:

a) administracji państwowej,
b) instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych lub będących pod zarządem państwowym,
c) samorządu terytorialnego, instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucyj publiczno-prawnych,
d) spółdzielni,
e) osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego.

2) Inwestycje wymienione w ust. 1 pkt d) i e) wchodzą do państwowego planu inwestycyjnego tylko w tych przypadkach, gdy wykonywane są przy pomocy Państwa lub instytucyj państwowych albo prawa publicznego, udzielanej bądź w postaci kredytów bankowych, bądź przydziałów surowców lub materiałów, bądź ulg podatkowych, bądź w jakiejkolwiek innej postaci.

Art. 3. Wydatki inwestycyjne administracji państwowej, instytucyj, zakładów, przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym, wydatki inwestycyjne samorządu terytorialnego i instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucyj publiczno-prawnych mogą być dokonywane tylko w ramach i na podstawie państwowego planu inwestycyjnego, nawet w razie posiadania odpowiednich własnych środków na pokrycie projektowanych wydatków inwestycyjnych, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Okres, na jaki sporządzony jest plan inwestycyjny, uzależniony jest od potrzeb, wynikających z sytuacji gospodarczej kraju oraz zamierzeń inwestycyjnych i ustalony zostaje w drodze uchwały Rady Ministrów.

2. Okres planu inwestycyjnego nie może być jednak krótszy od okresu budżetowego, jeżeli zaś obejmuje kilka okresów budżetowych, początek i koniec okresu objętego planem inwestycyjnym powinien pokrywać się z odpowiednim okresem budżetowym.

Art. 5. 1. Państwowe plany inwestycyjne sporządzane na jeden okres budżetowy są planami szczegółowymi, na okresy zaś dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy, sporządzane są plany ogólne, zawierające wytyczne co do zakresu i rozmiaru planu oraz hierarchii i kolejności potrzeb inwestycyjnych. Na poszczególne okresy budżetowe, objęte planem ogólnym, sporządza się plany szczegółowe według przepisów Działu II.

2. Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, ustali sposób sporządzania państwowego planu inwestycyjnego na okresy dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy.

Art. 6. 1. Państwowe plany inwestycyjne zarówno ogólne, jak i szczegółowe ogłaszane są w formie ustaw.

2. Uchwalenie w drodze ustawodawczej planu szczegółowego następuje w terminach i z zachowaniem warunków, przewidzianych dla budżetu państwowego.

Art. 7. W zakresie inwestycyj nie objętych państwowym planem inwestycyjnym Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń uzależnić dokonywanie ich od zachowania przez inwestorów specjalnych warunków, dotyczących sposobu finansowania tych inwestycyj oraz sposobu i rozmiaru korzystania z rozdziału surowców, materiałów, sprzętu technicznego i taboru transportowego.

Art. 8. 1. Do przedsiębiorstw osób fizycznych lub prawnych prawa prywatnego, dokonywających inwestycyj objętych państwowym planem inwestycyjnym, bądź wpłat lub lokat na cele inwestycyjne, stosuje się art. 29 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

2. Rodzaje wpłat lub lokat, do których będzie miał zastosowanie przepis ust. 1, oraz warunki, na jakich mają one być dokonywane, ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

D z i a ł II.

Sporządzanie planu szczegółowego.

Art. 9. 1. Państwowy plan inwestycyjny sporządza Centralny Urząd Planowania na podstawie projektów przedłożonych przez następujące władze oraz instytucje:

a) w zakresie inwestycji administracji państwowej oraz inwestycyj instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym — przez właściwych ministrów;

b) w zakresie wszelkich inwestycyj użyteczności publicznej i budowlanych związków samorządowych, w zakresie budownictwa mieszkaniowego innych związków, instytucji prawa publicznego oraz spółdzielni i ich związków, w zakresie wszelkich inwestycyj budowlanych osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej oraz innymi właściwymi ministrami;

c) w zakresie inwestycyj spółdzielni nie objętych pkt b) — przez właściwe związki rewizyjne bądź gospodarcze tych spółdzielni za pośrednictwem Państwowej Rady Spółdzielczej;

d) w zakresie pozostałych inwestycyj związków, instytucji prawa publicznego oraz osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez właściwych ministrów.

2. Projekty sporządzane są na podstawie wniosków inwestorów o objęcie projektowanej przez nich inwestycji państwowym planem inwestycyjnym lub z inicjatywy władz oraz instytucji zainteresowanych.

Art. 10. Prezes Centralnego Urzędu Planowania ustali w drodze instrukcji:

a) zakres inwestycyj objętych planem szczegółowym;

b) wzory wniosków o objęcie planem szczegółowym, sposób ich wypełniania przez inwestorów oraz terminy składania tych wniosków;

c) zasady preliminowania kosztów zamierzonych inwestycją;

d) zasady, na których oparte będzie zapotrzebowanie sił roboczych i materiałów;

e) sposób sporządzania i termin przedkładania projektów do planu szczegółowego (art. 9 ust. 1);

f) sposób koordynacji wstępnych prac nad projektami poszczególnych kategoryj inwestorów, wymienionych w art. 9 ust. 1.

Art. 11. Przedłożone projekty do planu szczegółowego Centralny Urząd Planowania uzgadnia z właściwymi ministrami lub przedstawicielami inwestorów i włącza do planu szczegółowego z uwzględnieniem hierarchii i kolejności potrzeb, odpowiednio do możliwości finansowych i materiałowych oraz rozporządzalnych sił roboczych.

D z i a ł III.

Pokrywanie wydatków planu szczegółowego.

Art. 12. Wydatki związane z wykonaniem państwowego planu inwestycyjnego pokrywane są ze środków własnych inwestorów, z dotacji Skarbu Państwa oraz w drodze operacji finansowych i kredytowych opartych o niżej wymienione źródła:

a) państwowy fundusz inwestycyjny, przewidziany w odrębnych przepisach prawnych;

b) fundusze amortyzacyjne przedsiębiorstw państwowych;

c) fundusze lokacyjne instytucyj oszczędnościowych, bankowych i ubezpieczeniowych;

d) wszelkie inne fundusze o przeznaczeniu inwestycyjnym, tworzone na podstawie specjalnych przepisów prawnych;

e) wpływy ze sprzedaży mienia państwowego po pokryciu ciążących na nim zobowiązań;

f) wpływy z wewnętrznych operacyj kredytowych;

g) kredyty zagraniczne średnio- i długoterminowe;

h) lokaty Skarbu Państwa.

Art. 13. 1. Każdorazowy państwowy plan finansowy ustala, w jakim rozmiarze przewidziane w planie szczegółowym wydatki sa pokrywane bądź z własnych środków inwestorów, bądź z dotacji Skarbu Państwa, bądź też z operacyj finansowych i kredytowych.

2. Do czasu ogłoszenia ustawy o państwowym planie finansowym Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania ustala plan finansowego pokrycia planu szczegółowego ze środków przewidzianych w ust. 1.

Art. 14. 1. Kredyty na pokrycie wydatków, przewidzianych planem szczegółowym, będą uruchamiane na wniosek właściwych ministrów co kwartał przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

2. Kredyty będą uruchamiane tylko na te cele, na które zostały przyznane z wyjątkiem przypadku, przewidzianego w art. 17.

Art. 15. Jeżeli sytuacja gospodarcza na to pozwala, może nastąpić włączenie do planu szczegółowego nowych inwestycyj w drodze uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, pod warunkiem, że związane z tym zwiększenie kwoty wydatków, przewidzianych planem inwestycyjnym, nie przekroczy 10% ogólnej kwoty planu i że zwiększenie to znajdzie pokrycie z innych źródeł, aniżeli dotacje Skarbu Państwa.

Dział IV.

Wykonanie planu szczegółowego.

Art. 16. Wykonanie planu szczegółowego należy do zakresu działania właściwych ministrów.

Art. 17. Prezes Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami może dokonywać zmian w ramach zakreślonych postanowieniami każdorazowego planu szczegółowego.

Art. 18. Włączenie do planu nowych robót, nie przewidzianych w planie szczegółowym, może być dokonane na zasadzie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jeżeli nie pociąga to za sobą zwiększenia ogólnej kwoty wydatków, przewidzianych planem.

Art. 19. 1. Kredyty przewidziane przez państwowy plan finansowy wygasają po upływie trzech miesięcy od końca okresu budżetowego.

2. Kredyty nie wydatkowane podlegają zwrotowi.

3. Sposób zarachowania kredytów nie wykorzystanych ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania z tym ograniczeniem, że mogą być przeznaczone tylko na cele inwestycyjne.

Art. 20. Sprawozdanie finansowe z wykonania planu szczegółowego w zakresie środków finansowych, dostarczonych przez Skarb Państwa, wchodzi do zamknięcia rachunków państwowych za dany okres budżetowy.

Art. 21. Zasady nadzoru i sprawozdawczości z wykonania i finansowania państwowego planu inwestycyjnego ustali Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania albo Ministra Skarbu, każdego we właściwym zakresie działania.

Art. 22. Prezes Centralnego Urzędu Planowania może w porozumieniu z właściwymi ministrami przedsiębrać doraźne czynności kontrolne w zakresie wykonania planu szczegółowego, mające na celu ustalenie postępu robót inwestycyjnych, sposobu gospodarowania finansowego i materiałowego oraz wykorzystania sił roboczych.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

w/z Minister Skarbu:
Daniel Kuszewski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Przemysłu:
Wacław Ciszewski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski
w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn
Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski
Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow
w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Alfred Jaroszewicz
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin
Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski
Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek
Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 200 z dnia 29 lipca 1946 r.).

52

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowy Instytut Wydawniczy".

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą: „Państwowy Instytut Wydawniczy", zwane w dalszych artykułach przedsiębiorstwem.

Art. 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest wydawanie i rozpowszechnianie książek, czasopism i wszelkiego rodzaju wydawnictw, z wyjątkiem wydawnictw wchodzących w zakres wyłącznej działalności wydawniczej innych przedsiębiorstw państwowych.

Art. 4. Przedsiębiorstwo stanowi odrębną jednostkę gospodarczą i jest osobą prawną. Gospodarka przedsiębiorstwa prowadzona być winna według zasad handlowych, z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesu społecznego, na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo-gospodarczych, które podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 5. Przedsiębiorstwo ma zarząd i użytkowanie majątku nieruchomego oddanego mu protokólarnie w imieniu Skarbu Państwa. Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu. Majątek ruchomy przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokólarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność. Przedsiębiorstwo może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania.

Art. 6. Przedsiębiorstwo ma prawo dokonywania krótko, średnio i długo-terminowych operacyj kredytowych, przy czym te ostatnie wymagają zgody Ministra Skarbu. Długoterminowe operacje, które mają obciążać majątek nieruchomy, mogą być dokonywane tylko na podstawie upoważnień ustawowych.

Art. 7. Za zobowiązania zaciągnięte przez przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo, jeżeli stanowi on własność Skarbu Państwa.

Art. 8. Bilans oraz rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa zatwierdza Minister Informacji i Propagandy.

Bilans oraz rachunek strat i zysków należy przedłożyć do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Rok operacyjny przedsiębiorstwa odpowiada rokowi budżetowemu Państwa.

Art. 9. Zwierzchni nadzór nad działalnością przedsiębiorstwa sprawuje Minister Informacji i Propagandy, a kontrolę w zakresie gospodarki finansowej również Minister Skarbu.

Art. 10. Na czele przedsiębiorstwa stoi dyrektor naczelny, który sprawuje ogólne kierownictwo przedsiębiorstwa, reprezentuje je na zewnątrz i jest odpowiedzialny za jego prowadzenie.

Dyrektora naczelnego mianuje i zwalnia Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy.

Dyrektor naczelny i pracownicy przedsiębiorstwa nie są urzędnikami państwowymi.

Art. 11. Dla nadawania ogólnego kierunku programowego działalności przedsiębiorstwa tworzy się komitet redakcyjny, w którego skład wchodzą członkowie powołani w ilości 3 — 7 osób na wniosek dyrektora naczelnego przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

Art. 12. Dla sprawowania kontroli nad działalnością przedsiębiorstwa tworzy się radę nadzorczą w składzie 7 członków. Przewodniczącego powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy. Członków Rady po jednym powołują i zwalniają Ministrowie: Kultury i Sztuki, Oświaty, Spraw Zagranicznych, Skarbu Przemysłu i Odbudowy.

Art. 13. Dla sprawowania kontroli nad prawidłowością gospodarki finansowej przedsiębiorstwa tworzy się komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków, których powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 14. Zakres działania organów przedsiębiorstwa, zasady przyjmowania i zwalniania pracowników oraz zasady przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwie określi statut organizacyjny, nadany przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i ogłoszony w Monitorze Polskim.

Art. 15. W postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym zastępuje przedsiębiorstwo Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii.

Art. 16. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie zarządzenia Ministra Informacji i Propagandy, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania. Szczegółowe przepisy dotyczące likwidacji wyda Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Informacji i Propagandy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 201 z dnia 29 lipca 1946 r.).

53

ROZPORZĄDZENIE
Prezesa Rady Ministrów
w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych
z dnia 10 maja 1946 r.
w sprawie Statutu Organizacyjnego Urzędów Likwidacyjnych.

§ 1.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 87) zatwierdzam Statut Organizacyjny Urzędów Likwidacyjnych.

Prezes Rady Ministrów:
E. Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
W. Gomułka

STATUT ORGANIZACYJNY URZĘDÓW LIKWIDACYJNYCH.

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1.

1) Urzędami Likwidacyjnymi są: Główny Urząd Likwidacyjny (G.U.L.) oraz Okręgowe Urzędy Likwidacyjne (O.U.L.) wraz z ich delegaturami i biurami obwodowymi;

2) Okręgowe Urzędy Likwidacyjne:

a) których terytorialny zasięg działania obejmuje województwa ziem z przed 1-go września 1939 r. w dalszym ciągu niniejszego statutu zwane są „centralnymi";

b) obejmujące województwa ziem odzyskanych — zwane są „odzyskanymi";

c) obejmujące zaś częściowo województwa na ziemiach z przed 1-go września 1939 r., a częściowo ziem odzyskanych — w dalszym ciągu zwane są „mieszanymi".

3) Jeżeli interes publiczny tego wymagać będzie, mogą być tworzone delegatury okręgowych urzędów likwidacyjnych o pełnych kompetencjach tych urzędów dla załatwienia spraw majątków opuszczonych i poniemieckich na terenie jednego lub więcej powiatów. Delegatury zostają powołane na ziemiach z przed 1-go września 1939 r. przez Główny Urząd Likwidacyjny wprost, w okręgach mieszanych na ziemiach odzyskanych przez Główny Urząd Likwidacyjny w porozumieniu z Ministerstwem Ziem Odzyskanych, na ziemiach odzyskanych przez Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

4) Dla wykonywania przejściowych doraźnych czynności mogą być tworzone przez właściwe okręgowe urzędy likwidacyjne za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego odnośnie okręgów centralnych, za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministerstwem Ziem Odzyskanych odnośnie ziem odzyskanych w okręgach mieszanych, a Ministerstwa Ziem Odzyskanych odnośnie tychże ziem — Biura obwodowe.

§ 2.

1) Okręgowe urzędy likwidacyjne „centralne" i „mieszane" podlegają Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego z tym, że w okręgach mieszanych odnośnie ziem odzyskanych nadzór należy wyłącznie do Ministra Ziem Odzyskanych, obsada stanowisk następuje z inicjatywy lub za zgodą Ministra Ziem Odzyskanych, wobec którego tak mianowany aparat jest bezpośrednio za działalność swą odpowiedzialny, a sprawozdawczość kierowana jest tak do Głównego Urzędu Likwidacyjnego jak i Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

2) Okręgowe urzędy likwidacyjne „odzyskane" podlegają wyłącznie Ministrowi Ziem Odzyskanych z tym, że sprawozdawczość z tych okręgów dla celów ewidencyjno-statystycznych kierowana jest również do Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

3) Koordynacja między Głównym Urzędem Likwidacyjnym a Ministerstwem Ziem Odzyskanych następuje drogą wymiany zarządzeń o charakterze ogólnym.

§ 3.

1) Budżet Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych „centralnych" i „mieszanych" jest częścią składową budżetu Głównego Urzędu Likwidacyjnego i z tego tytułu Główny Urząd Likwidacyjny także w okręgach „mieszanych" sprawuje nadzór nad prawidłowym wykonaniem budżetu.

2) Budżet okręgowych urzędów likwidacyjnych „odzyskanych" stanowi część składową budżetu Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 4.

Zarządzenia o charakterze ogólnym mogą być ogłaszane w Monitorze Polskim.

II. POSTANOWIENIA SZCZEGÓŁOWE

A. Główny Urząd Likwidacyjny.

§ 5.

1) Na czele Głównego Urzędu Likwidacyjnego stoi Prezes, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów.

2) Wiceprezesów G.U.L. mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa G.U.L.

3) Do Prezesa G.U.L. należy ogólne kierownictwo i nadzór nad działalnością G.U.L. i podległych O.U.L. (§ 2). Prezes G.U.L mianuje i zwalnia wszystkich funkcjonariuszów rzeczonych urzędów — z wyjątkiem wiceprezesów G. U. L. oraz dyrektorów O.U.L.

4) Uprawnienia swoje, wynikające z postanowień punktu (3) niniejszego paragrafu, Prezes G.U.L. może przekazywać podległym sobie urzędnikom.

§ 6.

Wiceprezesi G.U.L. kierują zleconymi im przez Prezesa działami służby, a jeden z nich wyznaczony przez Prezesa zastępuje go w czasie jego nieobecności.

§ 7.

1) Główny Urząd Likwidacyjny dzieli się na 5 biur: ogólne, nadzoru, ewidencyjno-szacunkowe, powiernicze i prawne.

2) Biura dzielą się na wydziały.

3) Na czele biur stoją dyrektorzy, na czele wydziałów — naczelnicy.

§ 8.

BIURO OGÓLNE dzieli się na 3 wydziały: osobowo-administracyjny, gospodarczy i finansowy.

§ 9.

Wydział 1 — Osobowo-Administracyjny załatwia:

a) sprawy osobowe funkcjonariuszów tak G.U.L. jak również O.U.L., „centralnych" i „mieszanych", wynikające z odnośnych ustaw i rozporządzeń wykonawczych, a w szczególności: o państwowej służbie cywilnej i postępowaniu dyscyplinarnym, o uposażeniu, dietach i kosztach

podróży, ubezpieczeniach społecznych, orderach i odznaczeniach;

b) sprawy szkolenia i doboru personelu oraz ewidencji i statystyki osobowej, układania preliminarza wydatków osobowych w porozumieniu z Wydziałem Finansowym oraz prowadzi i przechowuje akta osobowe funkcjonariuszów G.U.L. i O. U. L.;

c) współdziała z Wydziałem Koordynacji w sprawach osobowych okręgów mieszanych;

d) sprawy społeczne funkcjonariuszów G.U. L. oraz sprawy nie należące do zakresu działania innych wydziałów. W skład Wydziału wchodzi kancelaria ogólna i sekretariaty Prezesa i Wiceprezesów.

§ 10.

Wydział 2 — Gospodarczy załatwia:

a) sprawy budowy i administracji budynków urzędów likwidacyjnych, przetargów, dostaw, zaopatrzenia materiałowego, lokomocji i magazynów;

b) prowadzi rachunkowość wydatków rzeczowych G.U.L. i czuwa nad celowym i prawidłowym administrowaniem kredytami rzeczowymi przez O.U.L. („centralne" i „mieszane");

c) prowadzi składnicę druków i zaopatruje w druki O.U.L. „centralne" i „mieszane", prowadzi ewidencję pieczęci z godłem państwowym i współdziała z Wydziałem Finansowym w układaniu preliminarza wydatków rzeczowych dla G.U.L i O.U.L. „centralnych" i „mieszanych";

d) sprawy aprowizacji funkcjonariuszów G. U.L.

§ 11.

Wydział 3 — Finansowy załatwia:

a) sprawy układania, wykonywania i kontroli budżetów oraz sprawozdawczości budżetowej G.U.L. i O.U.L „centralnych" i „mieszanych";

b) sprawy dotyczące dokonywania wpłat i wypłat oraz sprawdzania pod względem formalnym i cyfrowym rachunków i innych dowodów kasowych w zakresie czynności finansowych G.U.L.;

c) prowadzi kasę i przechowuje wszelkiego rodzaju dowody rachunkowo-kasowe G.U.L.

d) sprawuje nadzór w sprawach rachunkowo-kasowych nad O.U.L. „centralnymi" i „mieszanymi";

e) prowadzi księgowość centralną G.U.L., obejmującą wpływy G.U.L., sumy obrotowe, różne fundusze, lokaty wpływów oraz dokonuje przelewu nadwyżek wpływów nad wydatkami administracyjnymi G.U.L. na ogólny dochód budżetowy Państwa;

f) sprawuje nadzór nad O.U.L. „centralnymi" i „mieszanymi" w zakresie rozrachunków z władzami i instytucjami oraz osobami prawnymi i fizycznymi odnośnie: gotowizny zgłaszanej w myśl art. 11 dekretu: majątków przekazanych, zarządzanych oddanych w użytkowanie, wydzierżawionych lub sprzedanych, kosztów nadzoru zabezpieczającego i zarządu majątków określonych w art. 13 dekretu; przekazywanie nadwyżek finansowych określonych w art. 14 dekretu oraz sum uzyskanych ze spieniężenia majątków poniemieckich.

§ 12.

BIURO NADZORU — dzieli się na 3 Wydziały: prezydialny, inspekcyjny i koordynacji.

§ 13.

Wydział 1 — Prezydialny załatwia:

a) sprawy wynikające z zależności urzędów likwidacyjnych od Prezesa Rady Ministrów (art. 8 dekretu), a w szczególności opracowuje sprawozdania okresowe, przygotowuje odpowiedzi i wyjaśnienia na specjalne zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i na interpelacje poselskie;

b) sprawy ustrojowe i koordynacji pracy urzędów likwidacyjnych oraz sprawy dotyczące stosunków do K.R.N. poszczególnych ministrów, naczelnych władz, organizacyj gospodarczych, społecznych i politycznych;

c) sprawy prasowe, wydawnicze oraz organizowanie i zwoływanie zjazdów i konferencyj.

§ 14.

Wydział 2 — Inspekcyjny.

a) ustala plany inspekcji O.U.L., przeprowadza wszechstronną kontrolę administracyjną i finansową tych urzędów oraz wykonuje zlecone czynności w zakresie kontroli doraźnej na skutek skarg i zażaleń, tak na organa G.U.L. jak i na O.U.L. i przeprowadza dochodzenia w sprawie nadużyć. Uzyskany materiał ze wszechstronnej kontroli zużytkowuje do wydawania zarządzeń poinspekcyjnych w porozumieniu z zainteresowanymi biurami G.U.L.;

b) ocenia znaczenie materiałów dowodowych odnośnie uchybień ujawnionych przez O.U.L. i inne państwowe organa kontrolne i nadaje im właściwy bieg;

c) załatwia sprawy dochodzeń w przedmiocie ujawniania majątków poniemieckich i opuszczonych.

§ 15.

Wydział 3 — koordynacji:

a) uzgadnia zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych i Prezesa G.U.L w sprawach majątków opuszczonych i poniemieckich;

b) poddaje analizie okresowe sprawozdania O.U.L „mieszanych" i „odzyskanych" i opracowuje na ich podstawie wnioski koordynacyjne dla G.U.L. i Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 16.

BIURO EWIDENCYJNO - SZACUNKOWE dzieli się na 2 wydziały: ewidencyjno-statystyczny i szacunkowo-rewizyjny.

§ 17.

Wydział 1 — Ewidencyjno-Statystyczny:

opracowuje instrukcje ewidencyjne i statystyczne i czuwa nad ich wykonaniem oraz zestawia ogólne wyniki ewidencji majątków opuszczonych i poniemieckich w cyfrach statystycznych w skali ogólno-państwowej.

§ 18.

Wydział 2 — Szacunkowo-Rewizyjny załatwia:

sprawy kontroli bilansów majątków opuszczonych i poniemieckich i działalności finansowej zarządów tychże majątków oraz sprawy kontroli szacunków, opisu, inwentaryzacji i ewidencji majątków opuszczonych i poniemieckich.

§ 19.

BIURO POWIERNICZE dzieli się na 3 wydziały: nieruchomości, przemysłowo-handlowy i ruchomości.

§ 20.

Wydział 1 — nieruchomości załatwia w toku instancji:

sprawy nieruchomości odnośnie: oddawania w zarząd, najem i dzierżawę, przekazywania majątków nieruchomych właściwym władzom i instytucjom; współdziała z właściwymi biurami w zakresie przywracania posiadania, załatwia sprawy nakładów w majątkach opuszczonych.

§ 21.

Wydział 2 — przemysłowo-handlowy załatwia w toku instancji:

sprawy przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych odnośnie: oddawania w zarząd, najem i dzierżawę, przekazywania majątków właściwym władzom i instytucjom; współdziała z właściwymi biurami i zakresie przywracania posiadania, załatwia sprawy nakładów w majątkach opuszczonych.

§ 22.

Wydział 3 — ruchomości załatwia w toku instancji:

sprawy dotyczące ruchomości odnośnie: sprzedaży, oddawania pod dozór, dzierżawę, przekazywania właściwym władzom i instytucjom oraz współdziała z właściwymi biurami w zakresie przywracania posiadania.

§ 23.

BIURO PRAWNE:

a) opracowuje projekty rozporządzeń i zarządzeń dotyczących mienia opuszczonego i poniemieckiego na podstawie tez zgłoszonych przez właściwe biura, opiniuje projekty przepisów nadesłane przez inne władze i udziela opinii prawnych na żądanie innych jednostek organizacyjnych G.U.L. oraz ustala zasadnicze schematy umów najmu i dzierżawy;

b) ustala wytyczne i nadzoruje czynności O.U.L. w przedmiocie przywracania posiadania w trybie administracyjnym w porozumieniu z właściwymi biurami; wykonywa nadzór nad działalnością O.U.L. w sprawach o przywrócenie posiadania w drodze sądowej, ustala wytyczne i nadzoruje wykonanie czynności w sprawach dotyczących wniosków hipotecznych i zabezpieczenia praw odnośnie majątków i wierzytelności przejętych na rzecz Państwa i osób prawa publicznego.

B. OKRĘGOWE URZĘDY LIKWIDACYJNE.

§ 24.

1) Na czele Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego stoi dyrektor.

2) Dyrektorów O.U.L „centralnych" i „**mieszanych**" mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa G.U.L.

3) Dyrektorów O.U.L. „odzyskanych" mianuje Minister Ziem Odzyskanych.

§ 25.

W okręgach, w których względy celowości będą wymagały powołania wicedyrektorów, mianuje ich Prezes G.U.L. (okręgi centralne i mieszane) względnie Minister Ziem Odzyskanych (okręgi odzyskane).

§ 26.

1) Do dyrektora O.U.L. należy ogólne kierownictwo i nadzór nad działalnością podległego mu urzędu.

2) Dyrektorzy O.U.L. „centralnych" i „mieszanych" są odpowiedzialni za działalność sobie podległych urzędów wobec Prezesa G.U.L., dyrektorzy zaś O.U.L. „odzyskanych" wobec Ministra Ziem Odzyskanych.

§ 27.

1) **Okręgowy Urząd Likwidacyjny** dzieli się na 5 wydziałów: ogólny, finansowy, ewidencyjno-szacunkowy, powierniczy i prawny.

2) Wydziały dzielą się na oddziały.

3) Na czele wydziałów stoją naczelnicy, na czele oddziałów — kierownicy.

§ 28.

Wydział I — Ogólny dzieli się na 2 oddziały: osobowo-administracyjny i gospodarczy

§ 29.

Oddział 1 — Osobowo-Administracyjny załatwia:

a) sprawy osobowe funkcjonariuszów O.U.L., wynikające z odnośnych ustaw i rozporządzeń, w szczególności: o państwowej służbie cywilnej i postępowaniu dyscyplinarnym, o uposażeniu, dietach, kosztach podróży, ubezpieczeniach społecznych, orderach i odznaczeniach;

b) sprawy doboru, szkolenia personelu oraz ewidencji i statystyki osobowej;

c) sprawy układania preliminarza wydatków osobowych w porozumieniu z wydziałem finansowym;

d) sprawy społeczne funkcjonariuszów O.U.L. oraz sprawy nie należące do zakresu działania innych wydziałów. W skład oddziału wchodzi kancelaria ogólna i sekretariat dyrektora.

§ 30.

Oddział 2 — Gospodarczy załatwia:

a) sprawy gospodarcze O.U.L., a w szczególności: budowy, remontu i administracji budynków urzędowych, przetargów, dostaw, zaopatrzenia materiałowego i lokomocji;

b) prowadzi rachunkowość wydatków rzeczowych O.U.L., czuwa nad celowym rozchodowaniem zaliczek na wydatki rzeczowe i współdziała z Wydziałem Finansowym przy układaniu preliminarza wydatków rzeczowych;

c) prowadzi sprawy aprowizacji funkcjonariuszów O.U.L.

§ 31.

Wydział II — Finansowy dzieli się na 3 oddziały: budżetowy, rachunkowo-kasowy i księgowości.

§ 32.

Oddział 1 — Budżetowy załatwia:

sprawy układania i wykonywania budżetu oraz sprawozdawczości budżetowej O.U.L.; poza tym w porozumieniu z oddziałami rachunkowo-kasowym i księgowości dokonywa rozliczeń z osobami, którym przywrócono posiadanie majątków opuszczonych.

§ 33.

Oddział 2 — Rachunkowo-Kasowy:

załatwia sprawy dotyczące przyjmowania wpłat i dokonywania wypłat, prowadzi kasę O. U. L., sprawdza pod względem formalnym i cyfrowym rachunki i inne dowody na wydatki O. U. L., wystawia asygnaty i zlecenia wypłat, przechowuje wszelkiego rodzaju dowody rachunkowo-kasowe. Ponadto prowadzi księgę kredytów i wydatków budżetowych, księgę zaliczek O.U.L. i czuwa nad wyliczeniem się z zaliczek.

§ 34.

Oddział 3 — Księgowości prowadzi:

a) księgowość O.U.L. obejmującą wpływy z tytułu spieniężenia, przekazywania, dzierżawy i najmu majątków opuszczonych i poniemieckich i z tytułu nakładów określonych w art. 5 i 6 oraz nadwyżek określonych w art. 14 dekretu;

b) rachunki wpływów na poczet sum obrotowych depozytowych i różnych funduszów;

c) rozrachunki z władzami i instytucjami i osobami prawnymi i fizycznymi odnośnie gotowizny zgłaszanej w myśl art. 11 dekretu;

d) rachunki kosztów nadzoru zabezpieczającego i zarządu majątków określonych w art. 13 dekretu;

e) rozrachunki odnośnie nadwyżek podlegających przelaniu na dochód budżetowy oraz kosztów administracji O.U.L.;

f) rachunek lokaty wpływów i sporządza właściwe sprawozdania i zestawienia cyfrowe.

§ 35.

Wydział III — Ewidencyjno - Szacunkowy dzieli się na 2 oddziały: ewidencyjno-statystyczny i szacunkowo-rewizyjny.

§ 36.

Oddział 1 — Ewidencyjno-Statystyczny:

ustala, opisuje, inwentaryzuje, określa wartość i zabezpiecza majątki opuszczone i poniemieckie za pomocą organów własnych oraz przy pomocy czynników do tego powołanych (art. 10 i 11 dekretu) i prowadzi ewidencję tych majątków zgodnie z instrukcją ewidencyjno-szacunkową. Na podstawie zgromadzonego w powyższy sposób materiału ewidencyjnego, oddział ten rozprowadza dane ewidencyjne na tablice statystyczne okręgu i sporzadza okresowe sprawozdania statystyczne we właściwym sobie zakresie.

§ 37.

Oddział 2 — Szacunkowo-Rewizyjny:

a) przeprowadza szacunek mienia opuszczonego i poniemieckiego dla celów dzierżawy, najmu lub sprzedaży, a także dla innych celów;

b) załatwia sprawy kontroli bilansów otwarcia majątków opuszczonych i poniemieckich i działalności finansowej zarządów tychże majątków;

c) współdziała z właściwymi władzami przy oszacowaniu nakładów w majątkach opuszczonych.

§ 38.

Wydział IV — Powierniczy dzieli się na 3 oddziały: nieruchomości, przemysłowo-handlowy i ruchomości.

§ 39.

Oddział 1 — Nieruchomości:

załatwia sprawy nieruchomości odnośnie: oddawania w zarząd, najem i dzierżawę, przekazywania majątków nieruchomych właściwym władzom i instytucjom; współdziała z właściwymi wydziałami O.U.L. w zakresie wprowadzania w posiadanie nieruchomości i ustalania nakładów w nieruchomościach opuszczonych.

§ 40.

Oddział 2 — Przemysłowo-Handlowy:

załatwia sprawy przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych odnośnie: oddawania w zarząd, najem i dzierżawę oraz likwidacji przekazywania majątków właściwym władzom i instytucjom; współdziała z właściwymi wydziałami w zakresie przywracania posiadania i ustalania nakładów w majątkach opuszczonych.

§ 41.

Oddział 3 — Ruchomości:

załatwia sprawy dotyczące ruchomości opuszczonych i poniemieckich odnośnie: oddawania pod dozór, w dzierżawę, przekazywania właściwym władzom i instytucjom oraz sprzedaży i współdziała z właściwymi wydziałami przy wprowadzaniu w posiadanie ruchomości opuszczonych.

§ 42.

Wydział V — Prawny dzieli się na 2 oddziały: administracyjno-prawny i sądowy.

§ 43.

Oddział 1 — Administracyjno-Prawny:

sporządza wnioski w przedmiocie ujawnienia w księgach hipotecznych i innych rejestrach publicznych przejścia na rzecz Skarbu Państwa i innych osób prawa publicznego praw majątkowych hipotekowanych (art. 2 ust. 6 dekretu); przygotowuje wnioski celem stwierdzenia zajęcia wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych osób i spółek, których majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa lub innych osób prawa publicznego (art. 2 ust. 7 dekretu); sporządza wnioski w przedmiocie zabezpieczenia kosztów nadzoru i zarządu majątków opuszczonych, obciążających te majątki, przygotowuje projekty przepisów na zlecenie dyrektora, opiniuje i ustala ostateczną formę umów najmu i dzierżawy i udziela opinii prawnych dla innych wydziałów oraz dokonuje wszelkich czynności prawnych zleconych przez dyrektora.

§ 44.

Oddział 2 — Sądowy:

załatwia sprawy w przedmiocie przywracania posiadania w trybie administracyjnym w porozumieniu z właściwymi władzami, przygotowuje materiały w sprawach sądowych z wniosków o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych w porozumieniu z właściwymi władzami (art. 19 — 25 dekretu).

III. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 45.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

E. Osóbka-Morawski

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 51 z dnia 11 czerwca 1946 r.).

54

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 22 maja 1946 r.

w sprawie Państwowej Komisji Lokalowej i wojewódzkich komisyj lokalowych.

Na podstawie art. 28 ust. 3 i art. 30 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) zarządzam, co następuje:

§ 1. W skład Państwowej Komisji Lokalowej wchodzą:

a) przewodniczący, wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów,

b) zastępca przewodniczącego, wyznaczony przez Dyrektora Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej,

c) siedmiu członków wyznaczonych po jednym przez Ministrów: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.

§ 2. Państwowa Komisja Lokalowa rozpoznaje sprawy należące do jej właściwości z własnej inicjatywy lub na wniosek:

a) urzędów państwowych i samorządowych oraz instytucji użyteczności publicznej,

skierowany przez właściwą władzę naczelną,

b) wojewódzkich rad narodowych i ich prezydiów.

§ 3. 1. Państwowa Komisja Lokalowa może w drodze nadzoru, po porozumieniu się z właściwą wojewódzką radą narodową, uchylić decyzję władzy kwaterunkowej lub komisji lokalowej, jeżeli decyzja ta narusza interesy państwowe.

2. Państwowa Komisja Lokalowa może wstrzymać wykonanie decyzji władzy kwaterunkowej lub wojewódzkiej komisji lokalowej, jeżeli niewstrzymanie mogłoby spowodować niepowetowaną szkodę dla interesów państwowych.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Lokalowej w przypadkach nie cierpiących zwłoki może wstrzymać wykonanie decyzji władzy kwaterunkowej lub wojewódzkiej komisji lokalowej i przedstawić swe zarządzenie do rozpoznania na najbliższym posiedzeniu Państwowej Komisji Lokalowej.

§ 4. 1. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej wchodzi:

a) wojewoda lub jego przedstawiciel jako przewodniczący,

b) członek delegowany przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej jako zastępca przewodniczącego,

c) sędzia wyznaczony przez prezesa właściwego sądu apelacyjnego,

d) delegat wojewódzkiej władzy budowlanej,

e) delegat dowódcy właściwego okręgu wojskowego.

2. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej dla m. st. Warszawy wchodzi: jako przewodniczący — przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów, zaś jako zastępca przewodniczącego — przedstawiciel prezydenta miasta. Poza tym w skład komisji wchodzą po jednym delegacie:

a) Ministra Odbudowy,

b) Ministra Obrony Narodowej,

c) Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

3. W skład wojewódzkiej komisji lokalowej dla miasta Łodzi wchodzi prezydent miasta lub jego przedstawiciel jako przewodniczący, członek delegowany przez prezydium miejskiej rady narodowej jako zastępca przewodniczącego oraz delegaci władz, wymienionych w ust. 1 lit c—e.

§ 5. 1. Komisję lokalową zwołuje przewodniczący.

2. Uchwały komisji lokalowej zapadają większością głosów w obecności co najmniej ½ składu jej członków, w tej liczbie przewodniczącego lub jego zastępcy. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. 1. Biuro Państwowej Komisji Lokalowej wchodzi w skład Prezydium Rady Ministrów.

2. Biuro wojewódzkiej komisji lokalowej wchodzi w skład urzędu wojewódzkiego, a w mieście stołecznym Warszawie oraz w Łodzi — w skład zarządu miejskiego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24 poz. 157 z dnia 7 czerwca 1946 r.).

55

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 maja 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Aprowizacji i Handlu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Odbudowy oraz Ziem Odzyskanych o określeniu osób, których majątek przechodzi na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 3 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Za osoby narodowości polskiej w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87) uznaje się obywateli Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska, którzy są pochodzenia polskiego lub wykażą swą łączność z narodem polskim, a ponadto złożą deklarację wierności narodowi polskiemu.

2. Obywateli Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska, zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych, uznaje się za osoby narodowości polskiej tylko wówczas, jeżeli uzyskali lub uzyskają stwierdzenie narodowości polskiej w myśl przepisów art. 1 i 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszka-

łych na Ziemiach Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 106).

3. Za osoby, należące do innej narodowości, prześladowanej przez Niemców, uznaje się obywateli Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska, należących do grup narodowościowych, które po dniu 30 stycznia 1933 r. doznawały ograniczeń prawnych.

§ 2. 1. Za niemieckie i gdańskie osoby prawne prawa prywatnego uznaje się:

1) związki, stowarzyszenia i spółdzielnie, jeżeli po dniu 21 lipca 1944 r.:

a) bądź większość ich członków stanowili obywatele Rzeszy Niemieckiej lub Wolnego Miasta Gdańska, nie należący do narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej, albo osoby narodowości niemieckiej.

b) bądź celem statutowym ich była działalność na rzecz państwa lub narodu niemieckiego, obywateli Rzeszy Niemieckiej lub b. Wolnego Miasta Gdańska, nie należących do narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej, albo działalność na rzecz osób narodowości niemieckiej lub działalność wśród wymienionych obywateli niemieckich lub gdańskich albo osób narodowości niemieckiej.

2) fundacje, których celem była działalność określona pod pkt. 1) lit. b);

3) spółki handlowe (z wyjątkiem spółek jawnych i komandytowych), których:

a) bądź siedziba w dniu 1 września 1939 r. znajdowała się na obszarze Rzeszy Niemieckiej,

b) bądź więcej niż połowa kapitału zakładowego w czasie między dniem 1 stycznia 1939 r., a dniem 19 kwietnia 1946 r. stanowiła chociażby przejściowo własność niemieckich lub gdańskich osób prawnych, obywateli Rzeszy Niemieckiej albo b. Wolnego Miasta Gdańska nie należących do narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej.

2. Ze spółek handlowych, określonych w ust. 1 pkt. 3 lit. a), nie uważa się za niemieckie osoby prawne tych spółek, których majątek w całości stanowił własność osób narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej albo obywateli innych państw niż Rzesza Niemiecka i których organa składały się wyłącznie z osób narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej albo obywateli innych państw niż Rzesza Niemiecka.

§ 3. 1. Za spółki kontrolowane przez obywateli niemieckich lub gdańskich uznaje się spółki, w których obywatele niemieccy lub gdańscy, nie będący narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej, albo administracja niemiecka lub gdańska mieli decydujący wpływ na zarząd lub działalność przedsiębiorstwa, chociażby udział ich w kapitale spółki był mniejszy, aniżeli przewidziany w § 2, ust. 1 pkt. 3) lit. b).

2. Decydujący wpływ na zarząd lub działalność przedsiębiorstwa poza udziałem w jego organach zachodzi zwłaszcza w przypadkach zależności w zakresie kredytu, dostawy surowców, własności przemysłowej (patenty, licencje).

§ 4. Za osobę zbiegłą do nieprzyjaciela uznaje się osobę, która w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. uszła do Niemiec lub na terytorium opanowane przez władze niemieckie w zamiarze udzielenia pomocy władzom lub organizacjom politycznym niemieckim albo celem uchronienia się od odpowiedzialności za działalność na szkodę Państwa lub Narodu Polskiego.

§ 5. 1. Z wnioskiem o stwierdzenie narodowości osób, wymienionych w § 1 lub § 2, może wystąpić Skarb Państwa oraz każda osoba fizyczna lub prawna, zainteresowana w ustaleniu tej okoliczności.

2. Do rozpoznawania wniosków o stwierdzenie narodowości osób, wymienionych w § 1, właściwe są władze administracji ogólnej I instancji miejsca ostatniego zamieszkania przed dniem 1 stycznia 1945 r. na terenie Państwa Polskiego osoby, której wniosek dotyczy, a w braku tegoż — miejsca położenia majątku. Do rozpoznawania wniosków o stwierdzenie narodowości osób prawnych, wymienionych w § 2, i do zaliczenia spółek do kategorii spółek kontrolowanych (§ 3) właściwe są władze administracji ogólnej II instancji miejsca ich siedziby, a w braku siedziby na obszarze Państwa Polskiego miejsca położenia majątku.

3. Właściwe władze winny w miarę możności zasięgnąć co do osoby, której wniosek dotyczy, opinii rad narodowych albo organizacyj i instytucyj polskich, istniejących na terenie zamieszkania osoby, której wniosek dotyczy, albo siedziby osoby prawnej lub miejsca położenia majątku tych osób.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie dotyczą osób, wymienionych w § 1 ust. 2.

§ 6. Obowiązek przedłożenia dowodów, uzasadniających wniosek o stwierdzenie narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej, jako też wniosek o stwierdzenie, że osoba prawna prawa prywatnego nie jest osobą prawną niemiecką lub gdańską (§ 2) albo nie była spółką kontrolowaną (§ 3), ciąży na wnioskodawcy.

§ 7. Do postępowania w sprawach, określonych w § 5, stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 8. Do uznania osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela właściwy jest sąd okręgowy ostatniego miejsca jej zamieszkania w Polsce, a w braku takiego miejsca — sąd okręgowy miejsca położenia majątku, stanowiącego własność wymienionej osoby.

§ 9. Postępowanie sądowe wszczyna się na wniosek prokuratora.

§ 10. Uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela w trybie, przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, nie może nastąpić, jeżeli wina tej osoby lub brak winy w spełnieniu przez nią czynu, określonego w § 4, zostały stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądowym.

§ 11. Postępowanie sądowe o uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela według przepisów niniejszego rozporządzenia nie może być wszczęte, jeżeli przeciwko niej toczy się postępowanie karne z oskarżenia jej o czyn, określony w § 4, chyba, że postępowanie karne uległo zawieszeniu.

§ 12. Postępowanie o uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela prowadzi się niezależnie od jej śmierci lub nieobecności.

§ 13. Orzeczenie co do uznania osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela sąd wydaje w formie postanowienia po przeprowadzeniu rozprawy.

§ 14. Na postanowienie, wymienione w § 13, służy zażalenie do sądu apelacyjnego, który orzeka ostatecznie.

§ 15. Do postępowania sądowego, jeżeli przepisy poprzedzające nie stanowią inaczej, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego oraz art. 7, 8, 9 ust. 1, 10, 11 i 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1939 r. o szczególnej odpowiedzialności karnej w przypadkach zbiegostwa do nieprzyjaciela lub poza granice Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 367), przy czym przepis art. 8 tej ustawy ma zastosowanie również w przypadku śmierci osoby, przeciwko której postępowanie się toczy.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Karol Świerczewski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Alfred Jaroszewicz

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

w/z Minister Odbudowy:
Juliusz Żakowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 28 poz. 182 z dnia 28 czerwca 1946 r.).

56

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1946 r.

o przesunięciu terminu pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

Na podstawie art. 11 ust. 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 11) zarządzam, co następuje:

§ 1. Termin pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., ustalony w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63) na dzień 15 października 1946 r., przesuwa się na dzień 15 grudnia 1946 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21 poz. 138 z dnia 31 maja 1946 r.).

57

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY
z dnia 11 lipca 1946 r.
w sprawie stosowania Polskich Norm.
(L. dz. G. M. 1727/46).

Zarządzam tymczasowe stosowanie następujących Polskich Norm:

Normy tymczasowe:

PN/B — 309 Rury betonowe. Warunki techniczne wyrobu, odbioru i wytyczne stosowania;

PN/B — 162 Roboty murowe z cegły. Warunki techniczne wykonywania i obliczania;

PN/B — 314 Płyty betonowe chodnikowe;

PN/B — 316 Krawężniki i obrzeża betonowe.

w/z Minister:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz stanu:

58

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY
z dnia 16 lipca 1946 r.
o przekazaniu przez Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Budowlanych sprzętu budowlanego i wytwórni materiałów budowlanych właściwym jednostkom organizacyjnym, podległym Ministerstwu Odbudowy.
(L. dz. G. M. 2062/46).

I. Wobec powołania osobnymi zarządzeniami z dnia 6 marca 1946 r. i z dnia 28 marca 1946 r. właściwych jednostek organizacyjnych przy Ministerstwie Odbudowy dla spraw przemysłu budowlanego i sprzętu budowlanego — Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Budowlanych i podległe mu agendy terenowe przekażą według właściwości pozostające w ich posiadaniu, a stanowiące mienie państwowe, lub opuszczone:

a) wytwórnie materiałów budowlanych i elementów budowlanych wraz ze sprzętem, potrzebnym do uruchomienia wytwórni, i remanentami znajdującymi się na wytwórniach;

b) sprzęt budowlany zarówno zmechanizowany, jak i niezmechanizowany oraz mechaniczne środki transportowe (samochody ciężarowe, ciągniki, kolejki i t. p.), z tym, że pozostawia się przedsiębiorstwom, podległym Centralnemu Zarządowi Przedsiębiorstw Budowlanych, sprzęt, który co do ilości i jakości odpowiada charakterowi poszczególnych przedsiębiorstw.

II. Przekazywanie powinno być dokonywane protokólarnie na podstawie stanu inwentarza w dniu przekazania.

III. Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Budowlanych wyda niezwłocznie podległym sobie agendom terenowym polecenie powstrzymania się do czasu wykonania przepisów ust. I pkt. a i b niniejszego zarządzenia od wykonywania jakichkolwiek zmian w stanie inwentarza i remanentów, w odniesieniu do obiektów, których te przepisy dotyczą.

IV. Naczelny Dyrektor C. Z. P. B., Komisarz dla Spraw Przemysłu Budowlanego i Komisarz do Spraw Sprzętu Budowlanego przedłożą mi w ciągu dni 14 od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia do wglądu uzgodniony plan przekazania obiektów, wymienionych w ustępie I.

V. Dla rozstrzygania ewentualnych sporów, mogących wyniknąć między C. Z. P. B., a właściwymi jednostkami organizacyjnymi co do wykonania przepisów ustępu I-go zarządzenia, a w szczególności, co do wzajemnych rozrachunków z tego tytułu — właściwy Podsekretarz Stanu powoła arbitra, posiadającego należyte kwalifikacje fachowe.

VI. Uchyla się zawarte w zarządzeniu Min Odbudowy z dnia 23.II.1946 r. (Dz. U.

Min. Odb. nr 1/46, poz. 16) upoważnienie Centr. Zarz. Zrzeszeń Przeds. Budowl. do zabezpieczania majątków opuszczonych i porzuconych, wobec wejścia w życie dekretu z dnia 8.III.1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. nr 13, poz. 87), zlecającego powyższe czynności Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu i Okręgowym Urzędom Likwidacyjnym (art. 7 ust. 3 powołanego dekretu).

VII. Centralny Zarząd Przeds. Budowlanych w dalszym ciągu upoważniony jest do przejmowania — w ramach obowiązujących przepisów — przedsiębiorstw budowlanych wraz ze sprzętem, co do ilości i jakości odpowiadającym charakterowi przejmowanego przedsiębiorstwa. Uprawnienie C. Z. P. B. w zakresie przejmowania materiałów budowlanych i sprzętu budowlanego, wynikającego z zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 23.II. 1946 r. (Dz. U. Min. Odb. nr 1/46, poz. 16) przelewa się — z zachowaniem przepisów dekretu z dnia 8.III.1946 r.:

1) w zakresie wytwórni materiałów budowlanych i materiałów budowlanych w tych wytwórniach — na Komisarza dla spraw Przemysłu Budowlanego i podległe mu Okręgowe Zjednoczenia Wytwórni Materiałów Budowlanych,
2) w zakresie sprzętu budowlanego — na Komisarza do Spraw Sprzętu Budowlanego i podległe mu organa terenowe.

VIII. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 lipca 1946 r.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

59

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 6 sierpnia 1946 r.

w sprawie stosowania Polskich Norm.

(L. dz. G. M. 2132/46).

Zarządzam tymczasowe stosowanie następujących Polskich Norm:

PN/B—1 Warunki ogólne obowiązujące przy wykonaniu dla Skarbu Państwa i Samorządu robót budowlanych wymagających uprzedniego technicznego zatwierdzenia projektu przez władze;

PN/B—201 Normalny cement portlandzki;

PN/B—202 Normalny cement portlandzki. Próby fizyczne;

PN/B—204 Normalny cement portlandzki. Próby wytrzymałościowe;

PN/B—205 Warunki techniczne dostawy cementu portlandzkiego i normy pobierania prób.

Równocześnie tracą moc „Warunki ogólne" objęte załącznikiem Nr 7 do okólnika Nr 4 z dnia 16 marca 1946 r. w sprawie stosowania jednolitych wzorów przetargowych, wzoru umowy na wykonanie robót budowlanych oraz warunków ogólnych (Dz. U. Min. Odbudowy z 1946 r. Nr. 1 poz. 14).

w/z Minister:
Inż. J. Żakowski
Podsekretarz Stanu.

60

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 7 sierpnia 1946 r.

o powołaniu Komisji Architektoniczno-budowlanej Ministerstwa Odbudowy.

(L. dz. G. M. 2249/W1/46).

1. Do opiniowania projektów architektonicznych i inżynierskich, zastrzeżonych do zatwierdzania Ministerstwu Odbudowy, oraz do opiniowania spraw, wynikających z odwołań i zażaleń od orzeczeń władz budowlanych niższych instancji, powołuje się Komisję Architektoniczno-budowlaną Ministerstwa Odbudowy.

2. W skład Komisji Architektoniczno-budowlanej wchodzą: przedstawiciel Departamentu V Administracji Budowlanej — jako przewodniczący, oraz przedstawiciele: Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, Gabinetu Ministra (Wydział Prawny), Departamentu II Polityki Budowlanej, Departamentu III Budownictwa — jako członkowie.

3. Departament V Administracji Budowlanej przygotowuje i przedkłada Komisji wszelkie sprawy w pkt. 1-szym wymienione i opiera decyzje Ministerstwa Odbudowy na jej opinii.
Na wniosek Komisji do poszczególnych spraw mogą być powoływani przez Ministerstwo rzeczoznawcy. Pomocy technicznej i kancelaryjnej dostarcza Komisji Departament V Administracji Budowlanej.
4. Członkowie Komisji Architektoniczno-budowlanej oraz powołani przez Komisję rzeczoznawcy mogą otrzymywać za udział w pracach Komisji specjalne wynagrodzenie wg zasad uchwalonych w regulaminie wewnętrznym Komisji.
5. Komisja opracuje wewnętrzny regulamin czynności. Regulamin podlega mojemu zatwierdzeniu.

w/z Minister:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

61

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 7 sierpnia 1946 r.

o zmianach organizacyjnych w Centrali Ministerstwa.

(L. dz. G. M. 2248/W1/46).

Do tymczasowego schematu organizacyjnego, ustalonego zarządzeniem z dnia 21 stycznia 1946 r., wprowadzam następujące zmiany:

1. Do zakresu działania Departamentu V Administracji Budowlanej należą:
Sprawy zatwierdzania projektów architektonicznych i inżynierskich oraz odwołań od orzeczeń władz budowlanych niższej instancji, współdziałanie w tym zakresie z Komisją Architektoniczną Ministerstwa Odbudowy oraz Gabinetem Ministra (Wydziałem Prawnym);
Sprawy przepisów o postępowaniu przy planowaniu (projektowaniu) i realizacji zadań architektoniczno-budowlanych;
Sprawy współdziałania ze stowarzyszeniami zawodowymi fachowców budowlanych;
Sprawy konkursów architektonicznych;
Sprawy nadzoru techniczno-budowlanego (policja budowlana) i uprawnień zawodowych;
Sprawy ogólnego zarządu gmachami i placami państwowymi;
Nadzór nad przydziałem pomieszczeń urzędom i instytucjom państwowym oraz osobom prywatnym w budynkach państwowych;
Sprawy ustalania zasad co do czynszów w budynkach państwowych;
Sprawy sprzedaży obiektów państwowych oraz kupna obiektów prywatnych przez Skarb Państwa;
Sprawy grobownictwa wojennego.
Departament V dzieli się:
   1. Wydział Architektoniczny,
   2. Wydział Nadzoru i Służby Budowlanej,
   3. Wydział Zarządu Nieruchomości Państwowych,
   4. Samodzielny Referat Grobownictwa.
2. Z zakresu działania Departamentu III Budownictwa wyłącza się sprawy zatwierdzania projektów, a w związku z tym likwiduje się Wydział Projektów i Kosztorysów.

w/z Minister:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

62

OKÓLNIK Nr. 13.

z dnia 31 maja 1946 r.

w sprawie nadawania „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r."

(L. dz. I. pers./2667/46).

Do
Ob. Ob. Dyrektorów Gabinetu, Departamentów, Biur, Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych w Ministerstwie Odbudowy, Dyrektorów Dyrekcji Odbudowy, Dyrektorów Regionalnych Urzędów Planowania Przestrzennego, Dyrektora Instytutu Badawczego Budownictwa.

W załączeniu przesyłam do wiadomości instrukcję Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1946 r. o nadawaniu „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r."

Jednocześnie komunikuję co następuje:

Wnioski w przedmiocie odznaczenia podległych funkcjonariuszów należy kierować do Ministerstwa Odbudowy — Departament I.

Wnioskami o odznaczenie należy objąć przede wszystkim te osoby, które ze względu na hierarchię zasług i zajmowane stanowiska winny być odznaczone w pierwszej kolejności. W dalszych terminach należy do odznaczenia przedstawiać inne osoby. Pierwszy termin przewidziany dla odznaczeń (9.V.1946) minął. Nie jest rzeczą wykluczoną, że w bieżącym roku będzie przewidziany do odznaczeń również termin 22 lipca 1946 r., wobec czego odpowiednie wnioski mogą być przesyłane Ministerstwu jeszcze w bieżącym roku — najdalej do dnia 25 czerwca 1946 r.

Wnioski sporządzać należy na formularzach według załączonego wzoru (str. 21).

w/z Minister Odbudowy:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

Załącznik

INSTRUKCJA PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 marca 1946 r.

o nadawaniu „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r."

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o ustanowieniu „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r." (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 286), zarządzam co następuje:

§ 1.

„Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." nadaje się tym osobom, które w kraju lub zagranicą w czasie do 9 maja 1945 r. swoim działaniem lub cierpieniem przyczyniły się do zwycięstwa Narodu Polskiego i Jego Sprzymierzeńców nad barbarzyństwem hitlerowskim i tryumfu idei wolności demokratycznej.

§ 2.

Medal otrzymują w pierwszej kolejności:

1. członkowie — organizatorzy Krajowej Rady Narodowej i Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego — twórcy Manifestu Lipcowego z 1944 r.
2. uczestnicy oddziałów partyzanckich w kraju oraz oddziały Wojska Polskiego w kraju i zagranicą (ci ostatni po powrocie do kraju), o ile brali udział w walce z barbarzyńcami hitlerowskimi przez okres przynajmniej 3-ch miesięcy.
3. więźniowie obozów koncentracyjnych, którzy przebywali w tych obozach co najmniej przez 3 miesiące.
4. członkowie—organizatorzy stronnictw politycznych oraz wybitni działacze Związków Zawodowych i Organizacji Społecznych, którzy swoją pracą lub działalnością przyczynili się do zwycięstwa i utrwalenia zasad demokratycznych w Polsce.

§ 3.

„Medal Zwycięstwa i Wolności 1945r." nadaje w imieniu Prezydium Krajowej Rady Narodowej Prezes Rady Ministrów.

Nadanie medalu osobom zatrudnionym w urzędach, instytucjach i zakładach podporządkowanych poszczególnym ministrom następuje na wniosek właściwego ministra.

Zatwierdzenie prawa do odznaczenia przeprowadzą specjalne Komisje utworzone przy Prezydium Rady Ministrów i przy poszczególnych ministerstwach. Skład Komisji przy ministerstwach (3 osoby), utworzonych na podstawie zarządzeń właściwych ministrów, winien być podany do wiadomości Prezydium Rady Ministrów.

W przypadkach wątpliwych Komisje przy ministerstwach zwracać się będą o ostateczną decyzję do Komisji Specjalnej przy Prezydium Rady Ministrów.

§ 4.

Wnioski dla osób, które nie pozostają w stosunku służbowym z tytułu pracy w służbie Państwa lub instytucyj publiczno-prawnych, kierują do właściwego ministerstwa, przedstawicielstwa samorządu zawodowego, związki zawodowe, organizacje społeczne i t. p.

§ 5.

Medalu nie nadaje się osobom skazanym prawomocnym wyrokiem sądowym, jeżeli w wyniku skazania oskarżony utracił prawa publiczne lub obywatelskie prawa honorowe, albo prawo wykonywania zawodu. Medalu nie nadaje się osobom wydalonym z pracy na mocy orzeczenia dyscyplinarnego lub ze stronnictwa politycznego — na podstawie wyroku sądu partyjnego.

Medal nie może być nadany w czasie trwania postępowania karnego lub dyscyplinarnego.

§ 6.

Nadawanie medalu odbywa się raz do roku w dniu święta Zwycięstwa i Wolności t. j. 9 maja każdego roku.

Wnioski mogą być składane do Komisyj Specjalnych do zatwierdzenia w terminie do dnia 1 marca każdego roku, a w roku 1946 — do dnia 1.V.1946 r.

§ 7.

„Medal Zwycięstwa i Wolności 1945 r." nadaje się jednorazowo. Medal ten w kolejności odznaczeń zajmuje miejsce po Medalu za Odrę, Nissę i Bałtyk.

§ 8.

Osoby nie umundurowane mogą nosić bez ograniczeń i równocześnie w służbie i poza służbą pełne medale, miniatury, bądź wstążeczki. Sposób noszenia medalu przez osoby umundurowane ustalą właściwi ministrowie.

§ 9.

Ogólną ewidencję osób odznaczonych „Medalem Zwycięstwa i Wolności 1945 r." prowadzi Prezydium Rady Ministrów. Ewidencję osób, przedstawionych do odznaczenia przez poszczególnych ministrów, prowadzą właściwe ministerstwa.

Odnotowanie nadania medalu w aktach osobowych (w wykazach służbowych i t. p.) powinno odbywać się według zasad ustalonych przy nadawaniu orderów i innych odznaczeń państwowych.

§ 10.

Właściwi ministrowie wydadzą w ramach niniejszej instrukcji dalsze szczegółowe zarządzenia podległym władzom, urzędom, zakładom i instytucjom oraz instrukcje dla organizacyj społecznych i zawodowych.

§ 11.

Wszystkie wydatki związane z nadaniem medalu ponosi Skarb Państwa, natomiast koszty przesyłki i opakowania poza Warszawą ponosi odznaczony. Wspomniane koszty ustala się ryczałtowo na zł. 30.— od jednego medalu.

Zebrane z tego tytułu kwoty należy wpłacać na konto czekowe Prez. Rady Ministrów w P. K. O. podając tytuł wpłaty.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

63

OKÓLNIK Nr. 14

z dnia 18 czerwca 1946 r.

w sprawie przejęcia robót budowlanych przez Warszawską Dyrekcję Odbudowy.

(L. dz. G. M. 1620/46).

Do

Biura Prezydialnego Krajowej Rady Narodowej, Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej, Prezydium Rady Ministrów, Ministerstw: Administracji Publicznej, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Sprawiedliwości, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu, Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia, Aprowizacji i Handlu, Kultury i Sztuki, Informacji i Propagandy, Leśnictwa, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Bezpieczeństwa Publicznego, Ziem Odzyskanych, Biura Odbudowy Stolicy.

Na podstawie art. 6 ust. (2) dekretu z dnia 24 maja 1945 r. o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 123) utworzony został w m. st. Warszawie organ techniczno- budowlany pod nazwą „Warszawska Dyrekcja Odbudowy".

Obszar działania Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy obejmuje m. st. Warszawę oraz sferę interesów mieszkaniowych miasta.

Do zakresu działania Dyrekcji należy budowa, odbudowa, przebudowa i gruntowna naprawa budynków, przeznaczonych na pomieszczenie władz, urzędów i zakładów państwowych, jak również na mieszkania dla ich pracowników oraz wykonywanie innych zadań techniczno-budowlanych zleconych przez Ministerstwo Odbudowy. Dotyczy to wszystkich robót prowadzonych z funduszów Ministerstwa Odbudowy.

Wszelkie roboty, przewidziane do wykonania, a dotychczas nie rozpoczęte, będą oddawane do wykonania Dyrekcji.

Roboty rozpoczęte będą przez Dyrekcję przejmowane od prowadzących je resortów i od Biura Odbudowy Stolicy stopniowo. Przejmowanie robót będzie ukończone w terminie do 30 września 1946 r. Roboty te Dyrekcja prowadzić będzie albo bezpośrednio albo za pośrednictwem dotychczasowego aparatu wykonawczego, ale w każdym wypadku pod własnym technicznym i finansowym kierownictwem.

Kredyty inwestycyjne na III kwartał 1946 r. na wyżej wymienione objekty będą przekazane Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy.

Na wniosek resortu Ministerstwo Odbudowy może dla robót znacznie zaawansowanych przedłużyć dotychczasowy sposób finansowania robót z kredytów III kwartału b. r.

Ostateczny termin składania tych wniosków ustala się na dzień 15 lipca b. r.

Minister Odbudowy: **M. Kaczorowski**

Załącznik do poz. 62.

Ministerstwo

WNIOSEK ODZNACZENIOWY

1. Nazwisko i imię oraz imię ojca ...
2. Data urodzenia i adres zasłużonego wzgl. jego rodziny ...
3. Narodowość i przynależność państwowa ...
4. Zawód cywilny ...
5. Stanowisko obecne ...
6. Służba w wojsku lub partyzantce polskiej od ... do ... w okresie wojny od 1.IX.39 do 9.V.45 r.
7. Stopień wojskowy ...
8. Udział w walkach z Niemcami lub pobyt w obozach (nazwa i okres)
9. Czy i jakie posiada odznaczenia oraz (rok nadania)
10. Konkretne opisanie osobistego czynu bojowego lub zasługi, kwalifikującego do nadania „Medalu Zwycięstwa i Wolności 1945 r." ...

Miejscowość i data ...

Nazwisko, stanowisko i adres wnioskodawcy oraz pieczęć urzędowa i podpis

---

Weryfikacja wniosku
Opinia Komisji Specjalnej
przy P. R. M.

---

przy Ministerstwie ... Członkowie Komisji:

... 194 r. (podpisy)

WNIOSEK Właściwego Ministra: NADAĆ / ODMÓWIĆ

Minister:

Uwaga: ad p. 10.

W stosunku do uczestników walki zbrojnej w okresie konspiracji wymagany jest podpis 2 świadków (czytelnie podać nazwiska, imiona i adres).

64

OKÓLNIK Nr. 15

z dnia 24 czerwca 1946 r.

w sprawie rewizji cen kosztorysów umownych.

(L. dz. III/10391/Z/46).

Do
Wszystkich Ministerstw, Wydziałów Odbudowy Urzędów Wojewódzkich, Dyrekcyj Odbudowy, B. O. S.

Na podstawie Uchwały z dnia 8.VI.1946 r., Komisji Międzyministerialnej do spraw rewizji cen kosztorysów umownych dopuszcza się możność stosowania podwyżki cen za roboty wykonywane na rzecz lub z funduszu Skarbu Państwa, Samorządu terytorialnego oraz instytucji i prawa publicznego, a to w związku z urzędową podwyżką cen na podstawowe materiały budowlane, instalacyjne oraz niektóre pomocnicze.

Urzędy oraz Instytucje przeprowadzające podwyżkę obowiązane są kierować się następującymi zasadami:

1) podwyżkę cen można stosować tylko na żądanie wykonywującego roboty,

2) ewentualna podwyżka cen może dotyczyć tylko robót lub części robót wykonywanych od 1.VI.46 r. na podstawie umów zawartych do 30.IV.46 r. t. zn. nie podlegają podwyżce roboty albo części robót wykonane do dnia 31.V.46 r. włącznie.

3) do robót albo części robót, których termin wykonania był ustalony przed 1.VI.46 r., w wypadku uchybienia terminu z winy przedsiębiorcy, podwyżka niema zastosowania,

4) podwyżkę cen można stosować tylko do materiałów budowlanych oraz instalacyjnych, a zatym nie podlega podwyżce koszt robocizny oraz t. zw. koszta ogólne,

5) w wypadku przydziału przez zleceniodawcę materiałów lub części materiałów, odnośne roboty albo części robót podwyżce nie podlegają,

6) roboty albo części robót wykonywane z materiałów, na które udzielono zaliczek, zwyżce nie podlegają. W wypadku jednak, jeżeli przedsiębiorca udzieloną zaliczkę lub część zaliczki wpłacił na poczet dostawy materiałów wytwórniom lub rozdzielniom państwowym, a cena zaliczkowanych materiałów przy dostawie uległa zwyżce w okresie 1.IV.46 r. — 1.VI. 46 r., koszt tych materiałów może być przedmiotem rewizji cen,

7) omawiana podwyżka ma charakter jednorazowy i można ją zastosować tylko do tych materiałów, które uległy zwyżce w okresie od 1.IV.46 r. do 1.VI.46 r.,

8) techniczne przeprowadzenie podwyżki ustala się, jak następuje:

a) należy stwierdzić protokólarnie na dzień 1 czerwca 1946 r. ilościowy stan robót każdego rodzaju według pozycji kosztorysowych. Stan robót winien być udokumentowany zapisem w dzienniku budowy,

b) jeżeli kosztorysy umowne nie są rozbite na materiały i robociznę, wówczas odnośny podział przeprowadza się według tabeli Nr. 1.

Tabela Nr. 1.

L. p.	Rodzaj robót	koszt materiału w stosunku do całości kosztu w %
1.	Murarskie	60
2.	Posadzkowe	70
3.	Betonowe i żelbetonowe	65
4.	Tynkowe	25
5.	Ciesielskie	65
6.	Stolarskie	45
7.	Kowalskie i ślusarskie	45
8.	Malarskie	35
9.	Szklarskie	70
10.	Blacharskie, krycie dachów	
11.	blachą	65
12.	Krycie dachów dachówką	55
13.	Krycie dachów papą	45
14.	Zduńskie	65
15.	Różne drobne	70
16.	Wodociągowo-kanalizacyjne	65
17.	Gazowe	60
18.	C. O.	65
19.	C. O. kotłowe	75
	Elektryczne	65

c) Dla kosztorysów o wydzielonych kosztach na materiał za podstawę do ustalenia podwyżki bierze się koszt materiału dla danego rodzaju robót.

d) Koszt materiałów danego rodzaju robót po uwzględnieniu podwyżki oblicza się na

Tabela Nr. 2.

L. p.	Rodzaj robót	Współczynnik podwyżk dla materiałów
1.	Murarskie	1.27
2.	Posadzkowe	1.18
3.	Betonowe i żelbetonowe	1,28
4.	Tynkowe	1.11
5.	Ciesielskie	1.21
6.	Stolarskie	1.18
7.	Kowalskie i ślusarskie	1.60
8.	Malarskie	1.05
9.	Szklarskie	1.12
10.	Blacharskie krycie dachów blachą	1.43
11.	Krycie dachów dachówką	1.42
12.	Krycie dachów papą	1.12
13.	Różne drobne	1.25
14.	Zduńskie	1.32
15.	Wodociągowo-kanalizacyjne	1.26
16.	Gazowe	1.30
17.	C. O.	1.22
18.	C. O. kotłowe	1.28
19.	Elektryczne *)	1.10

podstawie współczynników ustalonych w tabeli Nr. 2. Podane współczynniki wyłączają koszta ogólne.

e) podwyżkę uwzględnia się w rachunkach przejściowych i ostatecznym z tym, że należy wyodrębnić roboty wykonane po 1. VI.46 r., do których podwyżka ma zastosowanie i jest wyliczana na podstawie współczynników z tabeli Nr 2.

9) W wypadkach specjalnych należy się zwracać o wyjaśnienia i wskazówki do Departamentu Budownictwa Ministerstwa Odbudowy.

Minister Odbudowy:

M. Kaczorowski

---

*) Obejmuje jedynie podwyżkę cen kabli, rurek bergmanowskich, przewodów; nie zaistniała w okresie powyższym zwyżka na osprzęt i drobne materiały instalacyjne

65

OKÓLNIK Nr. 17

z dnia 27 czerwca 1946 r.

w sprawie stosowania materiałów budowlanych z rozbiórek i renowacji stropów.

Do

Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Dyrekcyj Odbudowy i Biura Odbudowy Stolicy.

Ministerstwo Odbudowy w trosce o racjonalną gospodarkę materiałami budowlanymi pochodzącymi z rozbiórek budowli zniszczonych w czasie wojny — przesyła w załączeniu wytyczne stosowania tych materiałów i renowacji stropów.

Wytyczne te zostały uchwalone przez specjalną Komisję Techniczną Ministerstwa na podstawie materiałów opracowanych przez Państwowy Instytut Badawczy Budownictwa i Komisję Normalizacyjną Budownictwa Ministerstwa Odbudowy i obowiązują do czasu wydania odnośnych norm.

Normy te są w toku opracowań.

Traktując załączony materiał jako projekt, Ministerstwo Odbudowy zwraca się o nadsyłanie do Departamentu Polityki Budowlanej Ministerstwa ewentualnych zastrzeżeń lub wniosków co do uzupełnień.

Załącznik

w/z Minister Odbudowy:

Juliusz Żakowski

Podsekretarz Stanu:

Załącznik

WYTYCZNE

Stosowania materiałów budowlanych pochodzących z rozbiórek i renowacji stropów, uchwalone przez specjalną Komisję Techniczną Ministerstwa Odbudowy na podstawie materiałów opracowanych przez Państwowy Instytut Badawczy Budownictwa i Komisję Normalizacyjną Budownictwa Ministerstwa Odbudowy.

I. Materiały rozbiórkowe.

1. Dopuszczalne obciążenia dla starej cegły,
2. Stosowanie gruzu ceglanego z budynków zburzonych,
3. Używanie starych profilów stalowych,
4. Wykorzystanie starej blachy, okuć i materiałów instalacyjnych.

II. Renowacja stropów.

I. MATERIAŁY ROZBIÓRKOWE.

1. Dopuszczalne obciążenia dla starej cegły.

a) Podstawą do określenia naprężeń, dopuszczalnych dla murów ze starej cegły, powinna być zasadniczo ogólna norma PN/B — 182.

b) dla budowli, w których naprężenia nie przekraczają wartości dopuszczalnych dla murów z cegły o wytrzymałości 50 kg/cm², można starą cegłę stosować bez sprawdzania wytrzymałości, opierając się jedynie na wynikach badań doraźnych. W wy-

padku wyższych naprężeń należy poddać badaniom laboratoryjnym.

c) Ilość stosowanych połówek cegły można podwyższyć do 25%, a maksymalną grubość spoin do 20 mm. z tym, że przy zastosowaniu połówek w ilości większej od 15% należy obniżyć naprężenia dopuszczalne normy PN/B — 182 o 10%, a przy stosowaniu spoin grubszych od 15 mm o dalsze 10%, czyli łącznie o 20%.

d) stara cegła, przeznaczona do murowania, winna być tak oczyszczona, aby nie było wystających pozostałości zaprawy, zwłaszcza na powierzchniach wspornych,

e) okopconej cegły ze zburzonych przewodów kominowych nie należy stosować do licowej strony murów i sklepień.

2. **Stosowanie gruzu ceglanego z budynków zburzonych.**

1) gruz znajdujący się wewnątrz spalonych budynków zanieczyszczony polepą, resztkami wypalonych przedmiotów, popiołem, śmieciami i t. p. nie nadaje się do celów ściśle budowlanych i może być użyty co najwyżej do obwałowań, do wyrównania terenu poza obrębem ścian budynków, a zasadniczo powinien być wywieziony z terenów budowlanych.

2) gruz nie zanieczyszczony pochodzący ze zburzonych ścian budynków może być zużytkowany:

a) jako tłuczeń do betonu konstrukcyjnego w następujących częściach budowli, przy czym napr. dopuszczalne dla betonu gruzowego należy przyjmować wg normy PN/B — w opracowaniu:

1) w murach fundamentowych i piwnicznych,

2) w postaci bloków i pustaków betonowych do murowania ścian,

3) do mało obciążonych płyt i sklepień stropowych i dachowych między dźwigarami,

4) w innych konstrukcjach, dla których wytrzymałość betonu nie przekracza 100 kg./cm² pod warunkiem sprawdzenia tej wytrzymałości.

b) jako tłuczeń do betonu w podłogach piwnicznych, warstwach podpodłogowych, w pachwinach sklepień, jako podłoże nawierzchni podwórzowych i t. p.,

c) jako tłuczeń bez spoiwa pod chodniki, pod rury kanalizacyjne i wodociągowe, jako zasypka do stropów Kleina jako dodatek do polewy, jako warstwa wbijana w grunt pod fundamenty żelbetowe i t. p.

d) jako specjalnie dobrane kruszywo do lekkich betonów jednofrakcjowych przy czym szczegółowe wytyczne wykonania i stosowania będą podane po przeprowadzeniu badań przez I. B. B.

e) jako materiał do specjalnych konstrukcji ścian i stropów, np. ścian systemu Popowa i Orlankina, po przeprowadzeniu badań.

f) jako materiał ceglano-wapienny w charakterze dodatku do zaprawy, z tym, że miał ten do czasu przeprowadzenia badań laboratoryjnych i ustalenia jego właściwości wiążących, może być stosowany tylko zamiast piasku, a nie jako materiał wiążący.

3. **Używanie starych profilów stalowych.**

a) Konstrukcje z budynków zniszczonych, które nie uległy widocznym odkształceniom i uszkodzeniom w czasie pożaru, można stosować bez zmniejszenia naprężeń dopuszczalnych.

b) Belki z budynków spalonych, które uległy ugięciu wyraźnemu, lecz nie przekraczającemu 1/100 ich rozpiętości, bez dających się zauważyć zwichrzeń, pęknięć oraz innych uszkodzeń, mogą być stosowane przy zmniejszonych o 15% naprężeniach dopuszczalnych, o ile nie podlegały prostowaniu.

c) Belki jak w p. b) prostowane na zimno w sposób statyczny i nie wykazujące uszkodzeń po wyprostowaniu, mogą być stosowane przy zmniejszonych o 25% naprężeniach dopuszczalnych, lecz tylko w konstrukcjach nie podlegających obciążeniom dynamicznym.

d) Belki omówione w p. b) i c) z miejscowymi osłabieniami środników lub pasów można stosować przy naprężeniach, jak w p. b) i c), lecz ze sprawdzeniem naprężeń w osłabionych przekrojach. W przypadku niesymetrycznego osłabienia pasa belki konieczne jest zabezpieczenie od zwichrzenia, np. przez wykonanie żeberka poprzecznego z betonu lub cegły nad płytą Kleina i t. p.

e) Belki o ugięciu przekraczającym 1/100 ich rozpiętości mogą być stosowane zgodnie z punktami b), c) i d) i przy naprężeniach podanych w tych punktach pod warunkiem wykonania próby na zginanie, podanej niżej w pukcie 1).

f) Dla profilów dawniejszego pochodzenia wykonanych z innych gatunków stali poza stalą zlewną, np. ze stali zgrzewnej należy przyjmować naprężenia dopuszczalne określone w punktach a — e ze współczynnikiem zmniejszającym 0,8.

g) W przypadku naprawy uszkodzeń przez przyspawanie lub przynitowanie odpowiednio obliczonych nakładek ze stali zlewnej nowego pochodzenia stosuje się obniżoną wg punktów b) — f) naprężenia tylko do materiału starego, zaś dodane części nowe oblicza się bez zmniejszania dopuszczalnych naprężeń.

h) Częściowo zużyte kształtowniki, jak również szyny mogą być, po usunięciu rdzy, dopuszczone do stosowania przez władze pierwszej instancji według wymagań wymienionych w punktach a)—g) pod warunkiem, że rzeczywisty przekrój po usunięciu rdzy nie będzie mniejszy od 80% przekroju pierwotnego. W obliczeniach należy przyjmować przekrój rzeczywisty.

i) Wskaźnik wytrzymałości Wx dla starych szyn kolejowych o normalnym zużyciu można przyjąć:

$$Wx = 0{,}06\ h^3\ cm^3$$

gdzie h jest rzeczywistą wysokością szyny w cm. (po zdjęciu rdzy).

k) Do profilów słupów z budynków zniszczonych lub spalonych mają zastosowanie punkty c), e), f), g) pod warunkiem obetonowania całości przekroju słupa, przy odpowiednim owinięciu siatką jednolitą lub drutem.

l) Próba na zginanie.

Z każdej partii elementów stalowych tego samego pochodzenia kierownik budowy winien wybrać przynajmniej jeden najbardziej podejrzany element (belkę lub pojedyńczy kształtownik ze słupa) i poddać go próbie zginania do naprężenia 1400 kg/cm², np. ciężarem skupionym w środku rozpiętości

$$P = \frac{56\ W\ max}{l}$$, gdzie P mierzone jest w kg.

Wmax — wskaźnik wytrzymałości w cm³, l — rozpiętość między podporami w m. Jeżeli przy tej próbie ugięcie trwałe nie przekroczy 5% ugięcia całkowitego, partię można uznać za nadającą się do wykorzystania pod warunkiem spełnienia wymagań podanych wyżej w punktach a)--k). Jeżeli ugięcie trwałe będzie większe, niż wyżej wymieniono, należy dany element odrzucić i wykonać taką samą próbę z co najmniej 3-ma następnymi podejrzanymi elementami. Gdy ta próba wypadnie dodatnio, partię można uznać za nadającą się do wykorzystania j. w.

Gdy próba wypadnie ujemnie choćby z jednym elementem, należy ją powtórzyć z dalszymi 3-ma podejrzanymi elementami i t. d.

4. **Wykorzystanie starej blachy, okuć i materiałów instalacyjnych.**

a) b l a c h a:

1. **blacha cynkowa,** która nie roztopiła się w ogniu, a nie jest zbyt pognieciona i podziurawiona, może być po wyprostowaniu powtórnie użyta. Przy większych uszkodzeniach nadaje się raczej na złom.

2. **blacha żelazna czarna** o ile nie uległa przepaleniu i podziurawieniu może być po gruntownym oczyszczeniu ponownie użyta pod warunkiem należytego pomalowania; uszkodzone i nadpęknięte w zagięciach rąbki muszą być przy tym obcięte.

3. **blachę żelazną ocynkowaną,** która była w ogniu, należy traktować jak blachę czarną.

4. jeżeli blacha nie nadaje się do krycia, a przedstawia materiał w pewnych fragmentach zdatny do użycia, może być wykorzystana do wykonania rur dla odpływu spalin, jako fartuchy przed piecami i t. p.

b) o k u c i a:

Jeżeli okucia pochodzą z domów zburzonych, a nie spalonych, mogą być po odpowiednim oczyszczeniu i odremontowaniu ponownie użyte; okucia, które przeszły ogień nie nadają się zwykle do stosowania, z wyjątkiem części masywnych, jak antaby, klamki i t. p. oraz okuć z metali szlachetnych.

c) materiały instalacyjne:

1. **Radiatory i kotły,** po obejrzeniu i ostukaniu można zmontować, po czym należy je poddać próbie na ciśnienie hydrostatyczne, jak nową instalację, celem dokonania ostatecznej selekcji.

2. **Radiatory** istniejących instalacji w domach spalonych należy w każdym wypadku przekręcić celem wymiany szczeliwa, które w pożarze ulega przepaleniu.

3. **Piece węglowe i gazowe** można zainstalować, jeżeli dokonane oględziny nie wykażą zasadniczych uszkodzeń, trudnych do usunięcia.

4. **Rury żelazne i żeliwne** mogą być użyte, jeżeli nie mają uszkodzeń od pocisków lub od mrozu. Rury ocynkowane mogą być po pożarze stosowane jako rury czarne, a nie nadają się do instalacji wodociągowych. Próba wodna po zmontowaniu obowiązuje jak dla nowych urządzeń.

5. **Wanny, zlewy** i t. p. materiały emaliowane, jeżeli są pęknięte lub jeżeli emalia w znacznym stopniu odpadła nie nadają się do użycia.

6) **Armatury** bez widocznych uszkodzeń można użyć; obłamanych i wogóle uszkodzonych nie opłaca się naprawiać.

7) **Materiały fajansowe,** jeżeli nie potłuczone, nie poobijane i nie skruszone mogą być użyte; pożółkłe z powodu ognia i porysowane mogą się nadawać tylko do urządzeń drugorzędnych.

II. Renowacja stropów gęstożebrowych z wypełnieniem z pustaków stropów Kleina i stropów ceramicznych.

Uszkodzone stropy należy przy udziale rzeczoznawcy dokładnie obejrzeć, stwierdzając stan

materiałów konstrukcyjnych, istnienia rys lub pęknięć i ich kierunek, oraz czy jest zachowana przyczepość żelaza zbrojeniowego do konstrukcji i czy płyta górna jest połączona z żeberkami; przy tym doraźnym badaniu należy strop ostukać przy pomocy młotków lub drągów drewnianych. Wyniki oględzin i doraźnych badań stanowić mają podstawę dalszego postępowania w zależności od rodzaju stropów i stopnia uszkodzenia, a mianowicie:

a) **stropy gęstożeberkowe z wypełnieniem z pustaków.**

1) Jeżeli konstrukcja stropu jest na ogół dobrze zachowana, nie ma widocznych rys i odkształceń, a zbrojenie nie jest odsłonięte, to strop nadaje się do renowacji bez żadnych konstrukcyjnych wzmocnień.

2) Jeżeli niema widocznych rys i odkształceń w żeberkach i płycie, lecz uzbrojenie jest odsłonięte od spodu, jednak przyczepność między żelazem a żeberkiem jest zachowana, to strop nadaje się do renowacji z uzupełnieniem brakującego otulenia wkładek.

3) Jeżeli strop jest spękany lub znacznie ugięty, a szczególnie jeżeli została naruszona przyczepność między zbrojeniem i betonem żeberek, lub układ rys w żeberkach wskazuje, że wytrzymałość stropu uległa znacznemu obniżeniu, strop kwalifikuje się do rozbiórki.

b) **płyty Kleina.**

1) Jeżeli płyty Kleina wykazują uszkodzenia tylko przy dolnej powierzchni, a żelazo zbrojeniowe jest otoczone zaprawą i zachowało przyczepność do płyty, to strop nadaje się do pozostawienia. Szczególną uwagę należy zwrócić na płyty z dziurawek, których ścianki zewnętrzne i przegródkowe na skutek pożaru często pękają i odpadają, powodując niebezpieczne osłabienia stropu.

2) Jeżeli w miejscach większego pożaru, o którym świadczy większe ugięcie belek, płyta kleinowska wykazuje na podporach i w środku przęsła spękanie lub znaczniejsze skruszenia, strop kwalifikuje się w tych miejscach do rozbiórki.

c) **stropy ceramiczne bez żeberek.**

1) Stropy nie wykazujące rys, pęknięć i innych większych uszkodzeń lub odkształceń mogą być pozostawione.

2) W razie zaobserwowania rys, charakteryzujących znaczne osłabienie stropu, przy jednoczesnym odsłonięciu zbrojenia, strop należy rozebrać.

d) **drobne obciążenia.**

W wypadkach wątpliwych decyzje o rozbiórce lub renowacji stropu należy uzależnić od próbnego obciążenia z pomiarami ugięć, przeprowadzonego przez upoważnioną instytucję.

e) **sposoby naprawy uszkodzeń.**

Sposoby dokonywania renowacji stropów będą podane w oddzielnej instrukcji, obejmującej wszelkie typy stropów i różne rodzaje uszkodzeń.

66

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 16 lipca 1946 r.

w sprawie kumulowania zajęć zarobkowych przez urzędników.

(L. dz. G. M. 1961/46).

Do

Ob. Ob. Wojewodów, Dyrektorów Dyrekcji Odbudowy, Dyrektorów: Gabinetu, Departamentów i Biur w Ministerstwie Odbudowy, Dyrektora Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, Dyrektora Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych.

W związku z niedostatecznym uposażeniem pracowników państwowych, a nieraz pod pozorem niedostatecznego uposażenia, rozpowszechnia się wśród urzędników, między innymi wśród urzędników w podległym mi dziale służby państwowej, zwyczaj kumulowania różnych zajęć zarobkowych często bez kontroli ze strony władz przełożonych. Prowadzi to niejednokrotnie do niedopuszczalnych sytuacyj.

Położenie obecne nie pozwala ani na zupełny zakaz kumulowania zajęć zarobkowych, ani też na wprowadzenie czysto mechanicznych ograniczeń w tym względzie, ponieważ obok przypadków nadużyć, kumulacja zajęć bywa niekiedy jedynym sposobem uczciwego podniesienia dochodów pracownika do poziomu umożliwiającego mu egzystencję.

W tym stanie rzeczy najodpowiedniejszym środkiem, zabezpieczającym interes publiczny z jednej strony, a uzasadnione interesy pracowników z drugiej, jest skrupulatna kontrola indywidualna, wykonywana przez władzę w każdym

poszczególnym wypadku kumulacji. Wszelkie podstawy prawne do takiej kontroli dają przepisy art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z r. 1932 (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 737).

W szczególności z przepisów tego artykułu wynika, że:

1) wogóle niedopuszczalna jest kumulacja takich zajęć, któreby stały w sprzeczności z obowiązkami służbowymi, przeszkadzały urzędnikowi w ścisłym wykonywaniu tych obowiązków lub mogły podać w wątpliwość jego bezstronność i bezinteresowność;
2) kumulowanie obowiązków urzędowych z jakimikolwiek innymi zajęciami zarobkowymi, poza wypadkami, przewidzianymi pod 1), jest dopuszczalne jedynie za zezwoleniem władzy w każdym poszczególnym wypadku.

Celem wprowadzenia w życie powyższych przepisów i zorganizowania należytej kontroli nad omówioną kumulacją zajęć oraz w rozwinięciu okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1946 r. Nr. O — III — 59/1, zawierającego ramowe postanowienia w tym zakresie, zarządzam, co następuje:

I. O każdym wykonywanym w chwili obecnej czy zamierzonym w przyszłości ubocznym zajęciu, zarówno zarobkowym jak i niezarobkowym, urzędnik obowiązany jest zawiadomić w drodze służbowej kierownika urzędu, przy czym ma podać rodzaj i zakres zajęcia, w szczególności wyjaśnić, czy zajęcie ma charakter czasowy lub polega na wykonaniu określonego zamówienia, czy też ma charakter zatrudnienia stałego; dalej urzędnik powinien określić stosunek tego zajęcia do wykonywanych obowiązków służbowych, przedstawić powody, które go skłoniły względnie skłaniają do ubocznego zajęcia, a w przypadku gdy chodzi o pracę przynoszącą korzyści materialne, powinien przedstawić także osobistą sytuację materialną i określić rodzaj i wartość tych korzyści. Poruczone przez upoważnioną władzę służbową płatne dodatkowe czynności urzędowe nie są zarobkowymi zajęciami ubocznymi w rozumieniu niniejszego okólnika i powołanych w nim przepisów art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

W przyszłości zarobkowych ubocznych zajęć nie wolno urzędnikom podejmować dopóki nie uzyskają na nie zezwolenia.

II. Zawiadomienia urzędników powinny być wnikliwie rozpatrzone, celem stwierdzenia, czy wykonywanie zajęcia ubocznego da się pogodzić z dobrem służby i interesem publicznym. Jeżeli zbadanie sprawy da pod tym względem wynik ujemny — należy zabronić wykonywania zajęcia. W szczególności należy to uczynić, jeżeli wykonywanie ubocznego zajęcia:

1) wymagałoby takiego zużycia czasu i nakładu pracy, które byłoby połączone z uszczerbkiem dla należytego pełnienia obowiązków służbowych, lub
2) z innych względów stoi w sprzeczności z dobrem służby bądź interesem publicznym, zwłaszcza gdy mogłoby podać w wątpliwość bezstronność albo bezinteresowność urzędnika w wykonywaniu obowiązków służbowych.

Natomiast jeżeli wykonywanie zajęcia ubocznego nie budzi żadnych wątpliwości ze stanowiska omówionych kryteriów — należy zezwolenia udzielić.

III. Do wydawania decyzyj w sprawach zajęć ubocznych urzędników w urzędach podległych Ministerstwu Odbudowy upoważniam:

1) odnośnie urzędników zatrudnionych w Wydziałach Odbudowy i w Regionalnych Dyrekcjach Planowania Przestrzennego oraz co do architektów powiatowych — Ob. Wojewodów;
2) odnośnie urzędników Dyrekcyj Odbudowy — Ob. Dyrektorów tych Dyrekcyj.

Ob. Ob. Wojewodowie i Dyrektorzy Dyrekcyj Odbudowy będą mi składać każdego 1-go dnia miesiąca — sprawozdania z udzielonych pozwoleń. Sprawozdania te mają obejmować ogólne uwagi Ob. Ob. Wojewodów i Dyrektorów oraz zawierać następujące dane:

imię, nazwisko, stanowisko względnie funkcję i wynagrodzenie służbowe (grupę, ryczałt) urzędnika, określenie ubocznego zajęcia i wysokość zarobku do niego przywiązanego,

uzasadnienie udzielenia zgody bądź odmowy zezwolenia.

Pierwszego sprawozdaina, które powinno obejmować rezultat kontroli obecnie wykonywanych zajęć ubocznych urzędników, oczekuję do dnia 1 sierpnia r. b.

IV. Urzędnicy Ministerstwa Odbudowy, Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego i Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych składają zawiadomienia, o których mowa w pkt. I niniej-

szego okólnika w drodze służbowej właściwym Dyrektorom, którzy je przesyłają z własnymi wnioskami Wydziałowi Personalnemu Ministerstwa dc dalszego załatwienia. Udzielenie przez Ministerstwo zezwolenia na wykonywanie zajęcia ubocznego wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

Zawiadomienia o obecnie wykonywanych zajęciach ubocznych urzędnicy Ministerstwa i wymienionych wyżej instytucyj centralnych przedłożą Dyrektorom **bezzwłocznie.** Dyrektorzy prześlą je do Wydziału Personalnego najpóźniej **do dnia 18 lipca r. b.**

Ob. Dyrektorzy Dyrekcyj Odbudowy składają zawiadomienia dotyczące ich zajęć ubocznych — do decyzji Ministerstwa Odbudowy. Zawiadomienia o obecnie wykonywanych zajęciach ubocznych nadeślą Ob. Dyrektorzy bezzwłocznie.

Proszę Ob. Ob. Wojewodów i Dyrektorów o poświęcenie — z uwagi na dobro powierzonych mi działów służby — zaostrzonej uwagi zagadnieniu zajęć ubocznych, wykonywanych przez podwładny personel, ścisłe przestrzeganie niniejszego okólnika i podanie go do wiadomości urzędnikom. Zapoznanie się urzędników z treścią okólnika powinno być przez nich potwierdzone podpisem.

Minister Odbudowy:

M. Kaczorowski

67

OKÓLNIK Nr. 19

z dnia 18.VII.1946 r.

w sprawie opłat za prace architektoniczno-budowalne.

(L. dz. V — 578/46).

Do
Wszystkich Ministerstw, Urzędów Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Regionalnych Dyrekcji Planowania Przestrzennego, Dyrekcji Odbudowy, Biura Odbudowy Stolicy.

Uchylając okólnik Nr. 34 z dn. 20.XII 1945 r. L. dz. 27/Bud./W2/46 w sprawie opłat za prace architektoniczno-budowlane, ustalam następujące zasady obliczania wynagrodzeń za tego rodzaju prace, wykonywane dla urzędów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych.

I. Wynagrodzenie za prace projektodawcze i opracowywanie kosztorysów, wykonywane przez uprawnione osoby wolnopraktykujące, powinno być obliczane według norm b. Ministerstwa Spraw Wojskowych z dn. 2.III.1938 r. z zastosowaniem mnożnika 15.

Honorarium za projekty budynków monumentalnych może być podniesione w granicach od 50% do 100% po uprzednim uzyskaniu na to zgody Ministerstwa Odbudowy.

II. Przy ustalaniu wynagrodzenia za roboty remontowe na podstawie tabeli D, opartej na kosztach z 1939 r. należy do obecnych kosztorysów stosować dzielnik 40.

III. Za wykonywanie planów inwentaryzacyjnych gmachów państwowych na podstawie ścisłych pomiarów z natury, ustalam następujące stawki:

1) przy kubaturze budynku do 20.000 m^3 3 zł. za m^3,
2) przy kubaturze budynku powyżej 20.000 m^3 za każdy m^3 do 20.000 m^3 — 3 zł. i za każdy dalszy m^3 ponad 20.000 m^3 — 1 zł 50 gr.

Jeżeli sporządzone są plany budynków zabytkowych i wymaga się równoczesnej inwentaryzacji elementów zabytkowych, każdorazowo będzie ustalone specjalne wynagrodzenie dodatkowe w porozumieniu z władzami konserwatorskimi.

Plany budynków wspomniane wyżej powinny obejmować:

1) plan orientacyjny,
2) plan sytuacyjny w skali 1 : 500, przedstawiający:
   a) położenie, wymiary i granice działki względem ulicy i sąsiednich działek z podaniem ich numerów hipotecznych,
   b) położenie i wymiary budynków oraz ich wzajemne odległości na działce,
   c) położenie i odległość studzien, dołów kloacznych i t. p. urządzeń na działce,
3) rzuty poziome wszystkich kondygnacji oraz rzut więźby dachowej (jeżeli istnieje) w skali 1 : 100,
4) przekroje w skali 1 : 100, w ilości dostatecznej dla wyjaśnienia układu pionowego budynku, oraz wysokości poszczególnych jego kondygnacji,
5) widoki od strony ulic oraz podwórza,
6) w rzutach poziomych numerację ubikacji i korytarzy, ułożoną w sposób ciągły, poczynając od najniższej kondygnacji do naj-

wyższej (bez przerw w numeracji i bez powtarzania się tych samych numerów w różnych kondygnacjach).

Plany powinny być sformatyzowane, naklejone na sztywnych podkładach, pomalowane i złożone w 3-ch egzemplarzach. Zburzonych fragmentów nie należy w planach malować.

IV. Wynagrodzenie za kierowanie robotami budowlanymi i rachunkowość powinno być obliczone według powołanych na wstępie norm, z zastosowaniem mnożnika 20.

W razie gdy budowa przedłuża się, nie z winy kierownika ponad przewidziany okres, kierownikowi będzie przysługiwało za kierownictwo i rachunkowość dodatkowe wynagrodzenie za każdy miesiąc, poza przewidzianym okresem budowy, w wysokości równej ilorazowi umówionego wynagrodzenia i przewidzianej pierwotnie ilości miesięcy trwania robót — z zastrzeżeniem, że dodatkowe wynagrodzenie w całości nie może przewyższać połowy wynagrodzenia umownego.

V. W czasie wykonywania prac wyżej określonych może być wypłacone co najwyżej 80% przypadającego honorarium, pozostała zaś należność będzie wypłacona po ukończeniu odnośnej pracy.

VI. W razie wykonywania prac określonych wyżej w p. p. I, II i III w godzinach pozabiurowych przez urzędników państwowych (personel fachowy), otrzymujących stałe uposażenie, określone wyżej stawki obniża się o 20%.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

68

OKÓLNIK Nr. 20

z dnia 6 sierpnia 1946 r.

w sprawie zawierania umów z właścicielami budynków mieszkalnych dotyczących ich odbudowy przez urzędy i instytucje państwowe w Warszawie.

(L. dz. II/2388/46).

Do
Prezydium Rady Ministrów, Biura Prezydialnego Krajowej Rady Narodowej, Biura Kontroli przy Krajowej Radzie Narodowej, wszystkich Ministerstw, Centralnego Urzędu Planowania.

Ministerstwo Odbudowy przesyła w załączeniu Instrukcję, opracowaną w wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. w sprawie budowy i rozdziału mieszkań dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie oraz „Wzór umowy" — do wiadomości z prośbą o wydanie dalszych zarządzeń, w szczególności podanie tekstów Instrukcji i Wzoru umowy podległym urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym, z poleceniem stosowania zawartych w nich przepisów.

Za Ministra Odbudowy:
Inż. J. Żakowski
Podsekretarz Stanu

Otrzymują do wiadomości:
Biuro Odbudowy Stolicy, Warszawska Dyrekcja Odbudowy, Zarząd Miejski.

Załącznik

INSTRUKCJA

w sprawie zawierania umów z właścicielami budynków mieszkalnych dotyczących ich odbudowy przez urzędy i instytucje państwowe w Warszawie.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dn. 13.VI.1946 w sprawie budowy i rozdziału mieszkań dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie, Ministerstwo Odbudowy ustala następujące zasady, na jakich może być podjęta przez urzędy lub instytucje państwowe naprawa budynków lub ich części, w celu dostarczenia pomieszczeń dla swych pracowników.

1. Wszelkie umowy z właścicielami budynków mieszkalnych, mające za przedmiot naprawę budynków lub ich części, mogą być zawierane jedynie według wzoru załączonego do niniejszej instrukcji.
2. Wzamian za dokonanie naprawy właściciel budynku winien oddać zarząd i użytkowanie budynku urzędowi lub instytucji państwowej, dokonującej naprawy przynajmniej na taką część okresu lat 50, (który przyjmuje się jako przeciętny na amortyzację budynku) jak wysoki jest procent zniszczenia budynku (np. budynek zniszczony w 20% winien być oddany w zarząd na 1/5 część wymienionego okresu amortyzacji budynku, t. j. na lat 10).
3. Celem określenia stopnia zniszczenia obiektu, który ma być poddany naprawie, urząd lub instytucja państwowa zwróci się do władzy budowlanej I instancji o dokonanie jego oględzin. Władza budowlana obowiązana jest wydać w tym względzie orzeczenie w ciągu dni 15 od dnia złożenia wniosku przez zainteresowany urząd wzgl. instytucję państwową.

4. Po dokonaniu naprawy do dyspozycji właściciela budynku może być pozostawiona część izb, nie więcej jednak jak 20% ogólnej powierzchni użytkowej wszystkich lokali, uwzględniając wielkość domu, oraz osobę właściciela (spółdz., instyt. publicz. bądź osoba prywatna). Zasady ustalania ilości izb dla właściciela określi oddzielna instrukcja. Za powyższe lokale właściciel budynku jest obowiązany uiszczać należność w takiej wysokości, aby po potrąceniu wszelkich wydatków administracyjnych, podatków, rat, obciążeń hipotecznych i odsetek, koszty naprawy przypadające na powyższą część budynku zostały pokryte łącznie z oprocentowaniem w wysokości 2% rocznie w ciągu okresu na jaki umowa oddaje zarząd budynkiem urzędowi lub instytucji państwowej. W wypadku, gdy właściciel z pośród izb pozostawionych mu do dyspozycji zastrzega nie więcej niż 2 izby dla własnego użytku mieszkalnego, wówczas należność za te izby będzie stanowiła zwrot tylko kosztów administracji, przypadających na nie. W zależności od powyższego ustęp drugi par. 6 umowy winien być odpowiednio zmodyfikowany.

5. Lokale handlowe (sklepy), o ile znajdują się w budynku, nie mogą być remontowane przez urząd lub instytucję państwową, podejmującą naprawę budynku w celu podnajmu. W wypadku wyremontowania ich przez właściciela lub osoby trzecie z ramienia właściciela, właściciel budynku będzie zobowiązany ponosić odpowiednią część obciążeń, przypadających na powyższe lokale z tytułu utrzymania nieruchomości, podatków, rat, obciążeń hipotecznych i odsetek oraz naprawy urządzeń ogólnych (wodociągi, kanalizacja, klatki schodowe, dach i t. p.) z których użytkujący te lokale bezpośrednio lub pośrednio korzystają. Kwota wydatkowana na naprawę urządzeń ogólnych w części przypadającej na wymienione lokale winna być pokryta przez właściciela budynku wraz z oprocentowaniem w stosunku 2% rocznie w czasie użytkowania budynku przez urząd lub instytucję państwową. W omawianym wypadku wyżej wymienione warunki powinny być umieszczone w umowie jako samodzielny paragraf po paragrafie 5.

6. Urząd lub instytucja państwowa, podejmująca naprawę budynku nie może przyjąć z tego tytułu dodatkowych zobowiązań poza wymienionymi w umowie.

7. Podpisaną umowę wraz z 1 odpisem oraz z zaświadczeniem władzy budowlanej I instancji, stwierdzającym stopień zniszczenia budynku, należy przesłać do Ministerstwa Odbudowy w termine dni 5 od daty jej zawarcia.
Zaopatrzony w klauzulę zatwierdzającą egzemplarz, Ministerstwo Odbudowy odeśle w przeciągu dni 15, odpis zaś zachowa w swoich aktach. W razie niezgodności umowy z zasadami Ministerstwo Odbudowy zwróci niezatwierdzoną umowę wraz z odpisem, zaopatrzoną w odpowiednie uwagi, do ponownego opracowania.

WZÓR UMOWY

W dniu .... 194..... r. w Warszawie pomiędzy Skarbem Państwa reprezentowanym przez .... z jednej strony, a .... zamieszkałym i obierającym miejsce prawnego zamieszkania w .... przy ul. .... z drugiej strony, została zawarta umowa treści następującej:

Par. 1.

.... (właściciel nieruchomości) oświadcza, że jest hipotecznym właścicielem nieruchomości, położonej w .... przy ul. .... pod Nr .... Nr. hipoteczny .... reprywatyzowanej na podstawie tytułu wyk. S. Gr. z dnia .... i wprowadzony w posiadanie przez komornika .... w dniu .... Powyższą nieruchomość (część powyższej nieruchomości) składającą się z .... uszkodzoną w czasie wojny .... (właściciel nieruchomości) oddaje .... (urząd, instytucja) do naprawienia.

Par. 2.

oświadcza, że nieruchomość, o której mowa w par. 1, została przez
(urząd, instytucja)

niego obejrzana, stan budynku(ów) jest mu znany, jak również rodzaj i rozmiar uszkodzeń.

Par. 3.

Naprawa budynków będzie obejmowała

bez zbytkownego wykończenia na podstawie norm przyjętych przez Ministerstwo Odbudowy — wszystko to przy użyciu materiałów dobrej jakości i starannym wykonaniu.

Naprawa budynków będzie ukończona do

Par. 4.

W zamian za wykonanie napraw przewidzianych w paragrafie poprzednim, właściciel oddaje

powyższą nieruchomość w zarząd i użytkowanie na okres czasu
(urząd. instytucja)

Czas zarządu budynkiem liczy się od chwili oddania choćby części naprawionych lokali do użytku.

Po upływie 10 lat użytkowania nieruchomości przez (urząd instytucja) właścicielowi przysługiwać będzie prawo objęcia budynku z powrotem w zarząd i użytkowanie w zamian za spłatę reszty niezamortyzowanego wkładu na naprawę, przyczym przyjmuje się, że w każdym roku amortyzuje się część wkładu równa ilorazowi uzyskanemu z podzielenia całej sumy wkładu przez ilość lat zarządu i użytkowania, ustalonych umową.

Par. 5.

obowiązuje się wynajmować (przydzielać lokale w budynku(ach)
(urząd, instytucja)

na okres czasu nie dłuższy niż okres zarządu i użytkowania ustalony w niniejszej umowie (par. 4) i zastrzegać w każdym poszczególnym przypadku, że w razie objęcia zarządu i użytkowanie przez właściciela przed upływem tego okresu — istniejąca umowa o najem bądź przydział lokalu wygasa w terminie tego objęcia.

O zamierzonym objęciu zarządu i użytkowania budynku(ów) przed końcem okresu ustalonego w umowie (par. 4) właściciel obowiązuje się zawiadomić urząd, instytucję na 3 miesiące przed terminem objęcia.

Właściciel obejmując z powrotem zarząd i użytkowanie budynku(ów) obowiązuje się przyznać prawo pierwszeństwa do zawarcia z nim umowy o najem — tym lokatorom, których umowa najmu bądź prawa korzystania z lokalu wygasły w terminie tego objęcia.

Par. 6.

Z pod użytkowania (urząd, instytucja) wyjęte zostają

odremontowanie których należy do
(urząd, instytucja)

Tytułem zwrotu kosztów administracji (i remontu) za powyższe izby
(właściciel bud.)

jest zobowiązany płacić miesięcznie
(urzędowi, instytucji)

Par. 7.

przysługiwać będzie prawo wglądu do kosztorysu i projektu na-
(właścicielowi nieruchomości)

prawy i poczynienia uwag w terminie nie dłuższym, jak dni od daty zawiadomienia go o możności zaznajomienia się z powyższymi.

Par. 8.

.... obowiązuje się ubezpieczyć budynek(ki) od ognia a polisę
(właściciel nieruchomości)
ubezpieczeniową scedować na .... W razie spłonięcia bundynku(ów)
(urząd, instytucja)
.... otrzymuje odszkodowanie pogorzelowe w części proporcjonalnej
(urząd, instytucja)
do niezamortyzowanego wkładu na naprawę. Resztę odszkodowania pogorzelowego otrzymuje właściciel. Stopień amortyzacji wkładu oblicza się przy zastosowaniu zasady wyrażonej w par. 4.

Par. 9.

Po wygaśnięciu niniejszej umowy .... wyda ....
(urząd, instytucja) (właściciel budynku)
bydynek(ki) w stanie niepogorszonym od tego, w jakim był po wyremontowaniu, przyjmując pod uwagę normalne zużycie.

Par. 10.

Wszelkie spory, wynikłe na tle wykonywania niniejszej umowy rozstrzygać będzie sąd rzeczowo właściwy w Warszawie.

Par. 11.

Opłaty stemplowe od niniejszej umowy ponosi ....
(właściciel nieruchomości)

Par. 12.

Umowę niniejszą sporządzono w jednym egzemplarzu, który pozostaje w aktach .... a .... otrzymuje jej uwierzytelniony odpis.
(urząd, instytucja)

Par. 13.

Umowa niniejsza nabiera mocy prawnej po zatwierdzeniu jej przez Ministerstwo Odbudowy.

69

OKÓLNIK Nr. 21

z dnia 29 lipca 1946 r.

o odtwarzaniu dokumentów uprawnień budowlanych.

(L. dz. V — 530/46)

Do
Wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Odbudowy) oraz Zarządów Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi (Wydziały Inspekcji Budowlanej).

Celem ujednostajnienia trybu postępowania przy stwierdzaniu uprawnień budowlanych (kierowanie robotami budowlanymi i sporządzanie projektów tych robót) osób, które utraciły w czasie wojny odnośne dokumenty, wyjaśniam i zarządzam co następuje:

1) do czasu odnalezienia centralnego rejestru i akt osób, które otrzymały przed wojną uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów (planów) tych robót, duplikaty odnośnych dokumentów, zagubionych lub zniszczonych w czasie wojny, nie mogą być wydawane;

2) osobom ubiegającym się o potwierdzenie wymienionych w pkt. 1 uprawnień wydawane będą przez Ministerstwo Odbudowy zaświadczenia zastępcze na podstawie złożonych przez te osoby dowodów, które powinny dokładnie stwierdzać, że ubiegający się o zaświadczenie zastępcze czyni zadość warunkom, przewidzianym w art. 361, 362, 363 lub 364 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16.II.1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 216 z 1939 r.);

3) w związku z tym brane będą m. in. pod uwagę dowody w postaci: a) rejestrów miejscowych, prowadzonych w okresie przedwojennym przez władze budowlane lub b) projektów (planów) opracowanych przez osobę interesowaną a zatwierdzonych przez władzę budowlaną albo c) zaświadczeń 2 osób, które w związku z peł-

nioną przed wojną służbą państwową lub samorządową posiadały dokładne wiadomości o odnośnych uprawnieniach osoby interesowanej. Dowody złożone w postaci objętej pkt. b) lub c) poparte powinny być ponadto dokumentami, stwierdzającymi posiadane wykształcenie.

4) Prócz przewidzianych wyżej dowodów do podania należy dołączyć: świadectwo urodzenia, poświadczenie obywatelstwa polskiego i 2 fotografie podpisane na odwrocie przez składającego podanie.

5) Materiał dowodowy (pkt. 3 i 4) należy przedkładać w oryginale lub też w postaci poświadczonych urzędowo wyciągów z akt i rejestrów lub protokółów oględzin dokumentów, których przesłanie byłoby utrudnione.

6) Podania o zaświadczenia zastępcze należy wnosić do Ministerstwa Odbudowy przez Urzędy Wojewódzkie (Zarządy Miejskie).

7) Otrzymawszy podanie, Urząd Wojewódzki (Zarząd Miejski) zastosuje pomocniczo przepis § 8 ust. (1) rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 18 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29 poz. 175) i przesłuchawszy petenta oraz przeprowadziwszy w razie potrzeby dalsze badania przewidziane w tym przepisie dołączy wyniki dokonanych czynności do akt, po czym tak uzupełnione podanie przedłoży z własnym wnioskiem Ministerstwu Odbudowy do decyzji.

w z Minister Odbudowy:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

70

OKÓLNIK Nr. 22

z dnia 6 sierpnia 1946 r.

o zwalnianiu państwowych przedsiębiorstw budowlanych i Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego od składania wadiów i kaucyj oraz od obowiązku zabezpieczania zaliczek.

(L. dz. G. M. 2242/W2/46).

Do
Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Odbudowy) i Dyrekcyj Odbudowy.

Państwowe przedsiębiorstwa budowlane posiadają szczupłe fundusze obrotowe. Fakt ten stawia je w gorszej sytuacji w porównaniu z przedsiębiorstwami prywatnymi w szczególności utrudnia im stawanie do większych przetargów i składanie wadiów, kaucyj oraz zabezpieczanie zaliczek, zmniejszając w ten sposób ich zdolność konkurencyjną w stosunku do zasobnych często firm budowlanych prywatnych.

Ze względu na państwowe znaczenie powyższych przedsiębiorstw i doniosłość zadań, jakie im przypadają do spełnienia w zakresie regulowania rynku budowlanego oraz biorąc pod uwagę zbieżność interesów Skarbu Państwa i tych przedsiębiorstw, stanowiących część majątku państwowego, zlecam co następuje:

1. a. Powołane przez Ministerstwo Odbudowy państwowe przedsiębiorstwa budowlane należy zwalniać przy przetargach na roboty budowlane od składania wadiów;

   b. przy zawieraniu z takim przedsiębiorstwem umowy o roboty budowlane należy zwolnić to przedsiębiorstwo od złożenia kaucji na zabezpieczenie należytego wykonania warunków umowy; zasada ta nie dotyczy kaucyj dodatkowych (rat kolaudacyjnych), ulegających potrąceniu przy zaliczkowych wypłatach za częściowo wykonane roboty;

   c. wymienione przedsiębiorstwa należy zwalniać od obowiązku zabezpieczania zaliczek podejmowanych przed rozpoczęciem robót budowlanych.

2. Obok przedsiębiorstw państwowych równie doniosłą rolę w pracach budowlanych, związanych z odbudową kraju, spełnia spółdzielcze „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane". Poparcie tego przedsiębiorstwa zaufania publicznego i umożliwienie mu uzyskania trwałych podstaw rozwoju leży w interesie Państwa.

Ze względu na analogiczne przesłanki do uprzywilejowanego traktowania zlecam, aby ulgi dotyczące państwowych przedsiębiorstw budowlanych, objęte pkt. 1 a, b, c, niniejszego okólnika stosowane były także do Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego.

w/z Minister Odbudowy:

inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

71

OKÓLNIK Nr 11.

Ogłasza się okólnik Prokuratorii Generalnej, w sprawie terytorialnej właściwości urzędów Prokuratorii Generalnej.

Kierownik
Prokuratorii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej
L. dz. 1834/46 S.

Warszawa, dnia 8 czerwca 1946 r.

Do
Obywateli Kierowników Wydziałów w Urzędzie Głównym Prokuratorii Generalnej, Kierowników Oddziałów Prokuratorii Generalnej w Krakowie, Katowicach, Poznaniu, Gdańsku oraz Zespołów Delegacyjnych w Łodzi, Kielcach, Bydgoszczy, Rzeszowie i Wrocławiu.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratorii Generalnej i jej Oddziałów był czasowy i ulegał zmianom w zależności od powstawania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe zachodzi konieczność dostosowania w myśl § 10 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9.XII.1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rz. P. (Dz. U. R. P. nr 107, poz. 967) okręgów terytorialnych Urzędu Głównego i Oddziałów Prokuratorii do okręgów sądów apelacyjnych i opracowania nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratorii.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratorii Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P.), dało ujemne wyniki oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego, w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej, opartą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P., względnie obecnie Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratorii Generalnej we wszystkich sprawach przyjmuję podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne, powołane do życia na podstawie art. 44 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorii (Dz. U. R. P. nr 75, poz. 433), względnie art. 50 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1920 r., w sprawie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratorii Generalnej (Dz. U. R. P. nr 73, poz. 502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego lub właściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompetencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej.

WYKAZ

Urzędów Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

1) Urząd Główny w Warszawie

Okręg Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Lublinie
Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

a) Zespół Delegacyjny w Łodzi
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okręg Sądu Okręgowego w Piotrkowie;

b) Zespół Delegacyjny w Kielcach
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okręg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okręg Sądu Okręgowego w Radomiu;
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2) Oddział w Krakowie

Okręg Sądu Apelacyjnego w Krakowie
Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie

c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie
Okręg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okręg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okręg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3) Oddział w Katowicach

Okręg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,

Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.
Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach

d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu,
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

4) Oddział w Poznaniu

Okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu,
Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu

e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu

5) Oddział w Gdańsku

Okręg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur pomieszczony został w nr 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1945 r. (str. 12 19), a sprostowanie tego wykazu ogłoszono w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości nr 2 z 1946 r. str. 47. Dalszym zmianom uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.X. 1945 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P. nr 45, poz. 256), z dnia 5.IV. 1946 r., w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. nr 13, poz. 97) oraz z dnia 5.IV.1946 r., w sprawie włączenia Okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. nr 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuratorii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r. należy przekazywać Urzędom Prokuratorii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić aż do ich ukończenia w tych Urzędach Prokuratorii Generalnej, do których wpłynęły.

Kierownik Prokuratorii Generalnej:

J. Polamin

Cena numeru niniejszego zł. 50.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Odbudowy, Warszawa, Al. Marszałka Stalina 38.

Nr. 658 — Robotnicza Spółdzielnia Graficzna, Warszawa Targowa 80